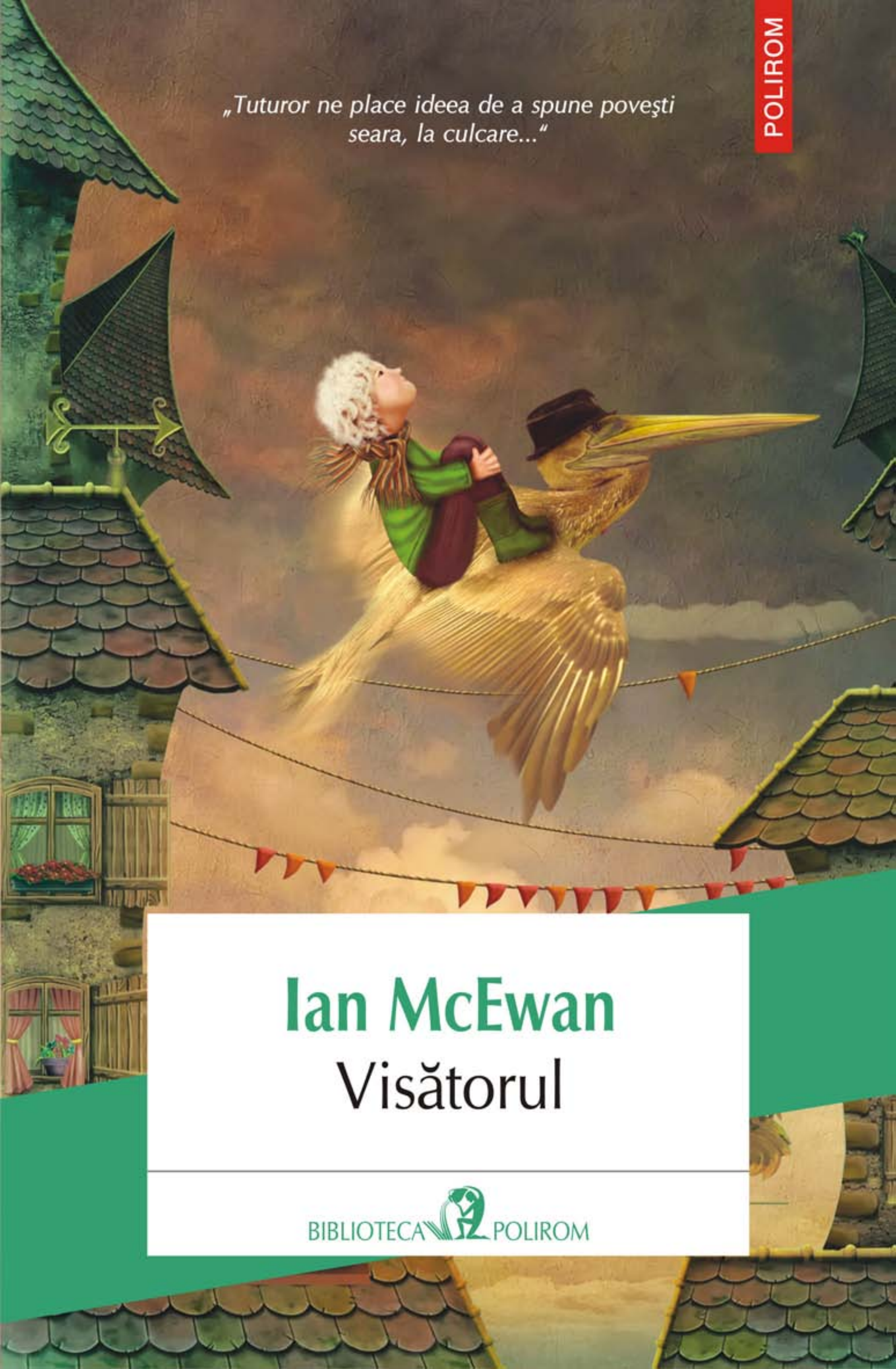

POLIROM
„Tuturor ne place ideea de a spune povești seara, la culcare...“
Ian McEwan
Visătorul
BIBLIOTECA POLIROM

Cărţi pentru adolescenţi, cărţi pentru tinerii de toate vîrstele.

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Ian McEwan, *The Daydreamer*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

McEWAN, IAN

Visătorul / Ian McEwan; Dana Crăciun (trad. din lb. eng. de). – Iaşi: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3805-5
ISBN ePub: 978-973-46-4018-8
ISBN PDF: 978-973-46-4019-5

I. Crăciun, Dana (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Ian McEwan

Visătorul

Traducere din limba engleză şi note
de Dana Crăciun

POLIROM
2013

Pentru Polly, Alice, William și Gregory,
cu mulțumiri

Mă-ndeamnă gîndul să povestesc de trupuri preschimbate-n forme de alt fel.

(Ovidiu, *Metamorfoze*, Cartea I)

Prefață

Pe măsură ce terminam cîte un capitol din *Visătorul*, îl citeam copiilor mei. Înțelegerea era simplă. Ei căpătau cea mai recentă dintre „povestirile lui Peter“, cum le botezasem, iar eu primeam în schimb sugestii editoriale utile. Această tranzacție plăcută, aproape rituală, a schimbat la rîndul ei destinul propriu-zis al povestirilor prin aceea că am devenit mai atent decît de obicei la felul cum sună vocea adultă care rostește fiecare propoziție. Acest adult nu eram eu – sau nu în exclusivitate. Stăteam singur în birou și îi citeam fragmente cu voce tare unui copil imaginar (la rîndul său nu tocmai – sau nu numai – unul de-al meu) în numele unui adult imaginar. Voiam să mulțumesc atît glasul, cît și urechea.

Nevoile copilului mi-am imaginat că le știu instinctiv: mai presus de toate, o poveste bună; un erou cu care să te identifici, personaje negative, da, dar nu tot timpul, pentru că sînt prea

simpliste; claritate la început, întorsături neașteptate la mijloc și finaluri satisfăcătoare, care să nu fie întotdeauna fericite. Pentru adult nu simțeam decît o vagă simpatie. Tuturor ne place *ideea* de a spune povești seara, la culcare – cu respirația proaspătă după spălatul pe dinți, ochii larg deschiși și plini de încredere, buiota încălzind așternuturile curate, făgăduința somnului –, și cine n-ar vrea să-și treacă experiența în palmares? Dar chiar le place adulților literatura pentru copii? Întotdeauna am fost de părere că entuziasmul acesta e ușor exagerat, chiar disperat. „*Rîndunici și amazoane*[1]? Beatrix Potter? *Minunate* cărți!“ Chiar așa simțim, chiar ne mai plac – sau vorbim în numele sinelui nostru pierdut, aproape uitat, încercînd să menținem legătura cu el? Cînd v-ați dus ultima dată la culcare cu *Un Robinson elvețian*[2] în brațe?

Ceea ce ne atrage la cărțile pentru copii e plăcerea pe care le-o oferă ele copiilor noștri, iar asta nu ține atît de mult de literatură, cît de dragoste.

---

1. Primul volum dintr-o faimoasă serie de cărți pentru copii cu acest titlu, scris de autorul englez Arthur Ransome (1884-1967) și apărut în 1930.
2. Carte pentru copii a autorului elvețian Johann Rudolf Wyss (1782-1830).

La scurt timp după ce am început să scriu și să citesc cu voce tare *Visătorul*, m-am gîndit că ar fi, poate, mai bine să uit de redutabila noastră tradiție a literaturii pentru copii și să scriu o carte pentru adulți despre un copil, într-un limbaj pe care să-l înțeleagă copiii. În secolul lui Hemingway și Calvino, proza simplă nu trebuie să descurajeze cititorul rafinat. Am sperat că subiectul – imaginația însăși – este unul ce interesează orice om care pune mîna pe o carte. De asemenea, metamorfoza este o temă – aproape o obsesie – ce apare în toate literaturile. *Visătorul* a fost publicat într-o ediție ilustrată, pentru copii, în Marea Britanie și Statele Unite și într-o formă mai serioasă, pentru adulți, în diverse alte țări. A existat cîndva o tradiție în care autorii își ofereau cărțile sorții, la fel cum un părinte își trimite copilul în lume: „Te du, carte mică…“. Cea de față s-ar putea să se mulțumească pînă la urmă cu o viață liniștită în vreun colț al bibliotecii pentru copii sau să dispară în uitare, dar deocamdată încă mai sper că, poate, va reuși să ofere tuturor un strop de plăcere.

Ian McEwan, 1995

Să-l cunoaştem pe Peter

La vîrsta de zece ani, lui Peter Fortune adulții îi spuneau uneori că e un copil „dificil“. El n-a înțeles niciodată ce voiau să spună. Nu i se părea deloc c-ar fi dificil. Nu azvîrlea sticle de lapte în gardul ce împrejmuia grădina, nu-și turna sos de roșii în cap, prefăcîndu-se că e sînge, și nici nu se repezea cu sabia la gleznele bunicii, deși îi mai treceau din cînd în cînd prin cap astfel de lucruri. Mînca de toate, în afară de legume – cu excepția cartofilor –, pește, ouă și brînză. Nu era nici mai gălăgios, nici mai murdar și nici mai prost decît alți copii pe care-i cunoștea. Avea un nume ușor de spus și de scris. Fața, care îi era palidă și pistruiată, era destul de ușor de reținut. Se ducea la școală în fiecare zi, ca orice alt copil, fără să facă vreodată prea mult caz de asta. Pe sora lui o trata la fel de oribil cum îl trata

și ea pe el. Poliția n-a apărut niciodată la ușă ca să-l aresteze. Doctorii în halate albe n-au sugerat niciodată să-l închidă la nebuni. După propria lui părere, traiul cu Peter era chiar foarte lejer. Ce era așa de „dificil“ la el?

A înțeles abia mai tîrziu, după mulți ani petrecuți ca adult. L-au crezut dificil pentru că era extrem de tăcut. Asta părea să-i deranjeze pe oameni. Cealaltă problemă era că-i plăcea să petreacă timpul de unul singur. Nu mereu, se-nțelege. Nici măcar în fiecare zi. Dar în majoritatea zilelor îi plăcea să se retragă preț de o oră undeva, la el în dormitor sau în parc. Îi plăcea să fie singur și să-și gîndească gîndurile.

Adevărul e că adulților le place să-și închipuie că știu ce se petrece în mintea unui băiat de zece ani. Și e imposibil să știi la ce se gîndește cineva dacă nu rostește nici o vorbă despre asta. În cîte-o după-amiază de vară, lumea îl vedea pe Peter culcat pe spate, ronțăind un fir de iarbă și uitîndu-se la cer.

— Peter, Peter! La ce te gîndești? îi strigau ei.

Iar Peter tresărea și se ridica.

— A, la nimic. La absolut nimic.

Adulții știau că în capul acela se petrece ceva, dar nu puteau nici vedea, nici auzi, nici simți ce anume. Nu-i puteau spune lui Peter să înceteze, pentru că habar n-aveau ce făcea el acolo, în mintea lui. Poate că incendia școala sau își dădea sora de mîncare la vreun crocodil, ștergînd-o apoi într-un balon cu aer cald, dar de văzut nu se vedea decît un băiat care se uita fără să clipească la cerul albastru, un băiat care nu te auzea cînd îl strigai.

Cît despre faptul că stătea de unul singur, nici asta nu prea le plăcea adulților. Nu le place nici cînd alți adulți preferă singurătatea. Cînd li te alături, oamenii pot să-și dea seama ce hram porți. Porți același hram ca și ei. Trebuie să li te alături, altfel le strici tuturor cheful. Peter avea alte idei. Era în regulă să te alături altora atunci cînd e cazul. Dar prea se-ntîmpla tot timpul. De fapt, credea el, dacă oamenii ar petrece mai puțin timp alăturîndu-se altora sau convingîndu-i pe alții să li se alăture și, în schimb, ar petrece un pic de timp în fiecare

zi amintindu-și cine sînt sau cine ar putea fi, atunci lumea ar fi un loc mai fericit și poate că nu s-ar mai porni nici războaie.

La școală își lăsa adeseori trupul în bancă, în timp ce mintea îi pornea în tot felul de călătorii. Chiar și acasă mai dădea de bucluc din cauza viselor cu ochii deschiși. Odată, de Crăciun, tatăl lui Peter, Thomas Fortune, atîrna ornamente în camera de zi. Nu-i plăcea deloc să facă asta. Întotdeauna îl făcea să devină prost dispus. Hotărîse să lipească niște serpentine sus de tot, într-un colț. În acel colț se găsea un fotoliu, iar în fotoliu, nefăcînd mai nimic, stătea Peter.

— Să nu te miști, Peter, zise Thomas Fortune. O să mă sui pe spătarul fotoliului tău ca să ajung acolo sus.

— Bine, zise Peter. Dă-i drumul.

Thomas Fortune se urcă pe fotoliu, iar Peter începu să cutreiere cu gîndul. Părea că nu face nimic, dar de fapt era foarte ocupat. Tocmai inventa o modalitate deosebită de a coborî rapid un munte, folosind un umeraș și o sîrmă întinsă între brazi. A continuat să

se gîndească la problema lui în timp ce tatăl său stătea cocoțat pe spătarul fotoliului, întinzîndu-se, gîfîind și încercînd să ajungă la tavan. Oare cum puteai continua să aluneci în jos fără să te izbești de copacii de care era legată sîrma? se întreba Peter.

Poate aerul de munte a fost cel care l-a făcut pe Peter să-și aducă aminte că îi e foame. În bucătărie se găsea un pachet neînceput de biscuiți cu ciocolată. Ar fi fost păcat să continue să-i neglijeze. În clipa în care se ridică, în spatele lui se auzi o izbitură puternică. Peter se întoarse exact în momentul în care tatăl său dispărea cu capul înainte în spațiul dintre fotoliu și colțul camerei. Apoi Thomas Fortune reapăru, tot cu capul înainte, părînd gata să-l facă bucăți pe Peter. În celălalt capăt al încăperii, mama lui Peter își acoperi gura cu mîna, ca să-și ascundă rîsul.

— Ah, îmi pare rău, tati, spuse Peter. Am uitat că ești acolo.

La scurt timp după ce a împlinit zece ani, lui Peter i s-a încredințat misiunea de a o duce

la școală pe sora lui de șapte ani, Kate. Peter și Kate mergeau la aceeași școală. Acolo ajungeai după cincisprezece minute de mers pe jos sau după o călătorie scurtă cu autobuzul. De obicei mergeau pe jos împreună cu tatăl lor, care-i conducea în drumul lui spre serviciu. Dar de-acum copiii erau considerați destul de mari ca să ia singuri autobuzul pînă la școală și lui Peter i s-a încredințat sarcina de a avea grijă de sora lui.

N-aveau de mers decît două stații, dar cum părinții lui numai despre asta vorbeau, ai fi zis că Peter urma s-o ducă pe Kate la Polul Nord. În seara dinainte i s-au dat indicații. Dimineața, cînd s-a trezit, a trebuit să le asculte din nou. Apoi părinții lui le-au repetat cît a durat micul dejun. Cînd copiii dădeau să iasă pe ușă, mama lor, Viola Fortune, a mai recapitulat o dată toate regulile. Probabil că toată lumea își închipuie că-s prost, se gîndi Peter. Poate chiar sînt. Trebuia s-o țină tot timpul de mînă pe Kate. Trebuiau să-și găsească loc la parterul autobuzului, iar Kate urma să stea pe scaunul de la geam. N-aveau voie să stea de vorbă cu nebuni sau cu oameni răi. Peter

trebuia să-i spună controlorului cu voce tare numele stației lor și să nu uite să adauge „vă rog“. Trebuia să fie atent și la traseu.

Peter îi recită și el toate astea mamei și o porni spre stația de autobuz împreună cu sora lui. S-au ținut de mînă tot drumul. De fapt asta nu-l deranja, fiindcă adevărul e că-i plăcea Kate. Spera totuși să nu-l vadă vreun prieten că ține o fată de mînă. A venit autobuzul. S-au urcat și și-au găsit locuri la parter. Era ridicol să stea jos și să se țină de mînă și mai erau prin preajmă și niște băieți de la școală, așa că și-au desprins mîinile. Peter se simțea foarte mîndru. Era capabil să aibă grijă de sora lui oriunde. Kate putea conta pe el. Să zicem că s-ar afla singuri într-o trecătoare de munte și s-ar trezi față în față cu o haită de lupi înfometați – Peter ar ști exact ce să facă. S-ar îndepărta împreună cu Kate, avînd grijă să nu facă vreo mișcare prea bruscă, pînă ce ar ajunge cu spatele la o stîncă mare. Astfel lupii n-ar putea să-i înconjoare.

Apoi Peter scoate din buzunar două lucruri importante pe care n-a uitat să le ia cu el: cuțitul de vînătoare și o cutie de chibrituri.

Scoate cuțitul din teacă și îl așază pe iarbă, la îndemînă, în caz că lupii vor ataca. Acum aceștia se apropie. Sînt atît de înfometați, încît le curg balele, mîrîie și urlă. Kate plînge în hohote, dar el n-o poate consola. Știe că trebuie să se concentreze la planul lui. Chiar la picioarele sale se găsesc niște frunze și nuiele uscate. Peter le strînge rapid și cu îndemînare într-o grămăjoară. Lupii se apropie tot mai mult. Peter nu-și poate permite să facă vreo greșeală. În cutie nu mai este decît un băț de chibrit. Simt respirația lupilor – o duhoare groaznică de carne putredă. Peter se apleacă, își face palmele căuș și aprinde chibritul. Se stîrnește o rafală de vînt, flacăra pîlpîie, dar Peter o ține aproape de grămăjoară și mai întîi o frunză, apoi alta, apoi capătul unei nuiele se aprind și în curînd întreaga grămăjoară e cuprinsă de vîlvătaie. El mai pune pe foc alte frunze, rămurele și bețe mai mari. Kate începe să înțeleagă ce face și să-l ajute. Lupii dau înapoi. Animalele sălbatice sînt îngrozite de foc. Flăcările dansează tot mai sus și vîntul poartă fumul chiar înspre fălcile băloase ale lupilor. Peter apucă acum cuțitul de vînătoare și…

Ce ridicol! Dacă nu e atent, reveriile de genul ăsta îl vor face să uite la ce stație trebuie să coboare. Autobuzul se oprise. Copiii de la școala lui coborau deja. Peter țîșni în picioare și abia reuși să sară pe trotuar chiar cînd autobuzul se punea din nou în mișcare. Acesta se afla deja la vreo cincizeci de metri distanță, cînd Peter își dădu seama că uitase ceva. Ghiozdanul oare? Nu! Pe sora lui! O salvase de lupi și o lăsase acolo, așezată pe scaun. Preț de o clipă n-a fost în stare să se miște. A stat doar locului și a privit autobuzul care se îndepărta.

— Întoarce-te, murmură el. Întoarce-te.

Unul dintre băieții de la școală se apropie și îl lovi peste spate.

— Hei, care-i treaba? Ai văzut o fantomă?

Vocea lui Peter părea să vină de foarte departe:

— Of, nimic, nimic. Am uitat ceva în autobuz.

Iar apoi o luă la goană. Autobuzul era deja la patru sute de metri și începea să încetinească pentru următoarea stație. Peter sprintă. Alerga atît de repede, încît dacă și-ar fi întins brațele în lateral, probabil că și-ar fi luat zborul. Atunci

ar fi putut trece rapid peste vîrfurile copacilor și… Dar nu! N-avea de gînd să-nceapă să viseze din nou. Trebuia să-și recupereze sora. Chiar în acel moment probabil că ea urla îngrozită.

Cîțiva pasageri coborîră și autobuzul o porni din nou. Peter se apropiase mai mult ca înainte. Autobuzul se tîra în spatele unui camion. Dacă ar reuși să alerge în continuare, fără să-i pese de durerea groaznică din picioare și din piept, l-ar ajunge din urmă. Cînd ajunse în dreptul stației, autobuzul nu se îndepărtase cu mai mult de o sută de metri.

— Mai repede, mai repede, își spuse el.

Cînd trecu pe lîngă refugiu, un copil care stătea acolo îl strigă:

— Peter, hei, Peter!

Peter n-avu putere să se uite într-acolo.

— Nu mă pot opri, gîfîi el și fugi mai departe.

— Peter! Oprește-te! Sînt eu, Kate!

Apucîndu-se cu mîna de piept, Peter se prăbuși în iarbă, la picioarele surorii sale.

— Ai grijă la rahatul ăla de cîine, spuse ea cu calm în timp ce se uita cum fratele ei se

chinuie să-și recapete răsuflarea. Hai. Trebuie să ne întoarcem, altfel o să întîrziem. Ai face bine să mă ții de mînă dacă nu vrei să dai de bucluc.

Așa că au mers la școală împreună, iar Kate s-a arătat foarte drăguță și i-a promis să nu sufle o vorbă acasă despre cele întîmplate dacă Peter îi dă banii lui de buzunar de sîmbătă.

Cînd ești un visător care nu spune prea multe, problema e că profesorii de la școală, mai ales cei care nu te cunosc prea bine, sînt tentați să creadă că ești cam prost. Sau, dacă nu prost, cam plictisitor. Nimeni nu poate să vadă lucrurile minunate care se petrec la tine în cap. Un profesor care l-ar vedea pe Peter holbîndu-se afară pe geam sau la o foaie goală de pe bancă ar putea crede că e plictisit sau că habar n-are să răspundă. Însă adevărul era cu totul altul.

De exemplu, într-o dimineață clasa lui Peter a primit un extemporal la matematică. Li s-a cerut să adune niște numere foarte mari și pentru asta li s-au dat douăzeci de minute.

Abia ce începuse prima sumă, care presupunea adunarea numărului trei milioane cinci sute de mii două sute nouăzeci și cinci cu un alt număr aproape la fel de mare, că Peter s-a trezit gîndindu-se la cel mai mare număr din lume. Cu o săptămînă în urmă citise despre un număr care avea minunatul nume de googol. Un googol era zece înmulțit de o sută de ori cu zece. Zece cu o sută de zerouri la sfîrșit. Și exista un cuvînt chiar și mai grozav, o adevărată frumusețe – un googolplex. Un googolplex era zece înmulțit cu zece de un googol de ori. Ce număr!

Peter își lăsă mintea să cutreiere prin această mărime fantastică. Zerourile se înșirau în spațiu ca niște balonașe de săpun. Tatăl lui îi spusese că astronomii calculaseră că numărul total de atomi din toate milioanele de stele vizibile prin uriașele lor telescoape era de zece cu nouăzeci și opt de zerouri în coadă. Toți atomii din lume nu formau nici măcar un singur googol. Iar un googol nu era decît o fărîmă minusculă în comparație cu un googolplex. Dacă ai avea chef de un googol

de caramele de ciocolată, n-ar exista destui atomi în univers ca să le facă.

Peter își sprijini capul într-o mînă și oftă. Chiar în acel moment profesoara bătu din palme. Cele douăzeci de minute trecuseră. Peter nu reușise să scrie decît primul număr al primei adunări. Toți ceilalți terminaseră. Profesoara îl urmărise pe Peter cum se uită în foaie, fără să scrie nimic, doar oftînd.

La scurt timp după aceea a fost pus într-un grup de elevi care aveau dificultăți serioase chiar și la adunarea unor numere mici, cum ar fi patru și șase. Peter s-a plictisit repede și i-a fost și mai greu să fie atent. Profesorii au început să creadă că e prea slab la matematică chiar și pentru acest grup special. Ce puteau face cu el?

Bineînțeles că părinții lui Peter și sora lui, Kate, știau că Peter nu e prost, nici leneș, nici plictisit, și existau și la școală profesori care au ajuns să înțeleagă că în mintea lui se petreceau tot felul de lucruri interesante. Iar pe măsură ce a crescut, Peter a învățat și el că, din moment ce lumea n-are cum să vadă ce-ți

trece prin cap, cel mai bine e să le spui tu dacă vrei să te înțeleagă. Așa că a început să scrie despre unele din lucrurile care i se întîmplau cînd privea pe geam sau stătea întins pe spate, uitîndu-se la cer. Cînd s-a făcut mare, a devenit inventator și scriitor de povești și a avut o viață fericită. În această carte veți afla unele din ciudatele aventuri care s-au petrecut în mintea lui Peter, scrise întocmai cum s-au întîmplat.

Capitolul 1

Păpuşile

Peter împărțise camera cu Kate de cînd se știa. În general nu-l deranja. Îi plăcea de Kate. Îl făcea să rîdă. Și erau nopți cînd Peter se trezea din cîte un coșmar și se bucura că mai e cineva în cameră, chiar dacă nu era decît sora lui de șapte ani, care nu i-ar fi fost de mare ajutor împotriva creaturii cu piele roșie și vîscoasă care îl hăituia în somn. Cînd se trezea, monștrii ăștia se piteau pe după draperii sau se furișau în dulap. Cu Kate în cameră, îi era ceva mai ușor să se dea jos din pat și să traverseze în fugă palierul pînă la dormitorul părinților lui.

Dar existau și momente cînd nu-i convenea că împărțeau camera. Și nici lui Kate nu-i convenea. Existau după-amiezi lungi în care se călcau reciproc pe nervi. O hîrîială ducea

la ceartă, iar cearta la bătaie, o bătaie în toată regula, cu pumni, zgîrieturi și tras de păr. Cum Peter era mai mare cu trei ani, se aștepta să cîștige aceste bătălii serioase. Și, într-un fel, o făcea. Kate izbucnea prima în plîns, de asta putea fi sigur.

Dar oare asta era chiar o victorie? Kate își ținea respirația și își împingea aerul în obraji pînă ce fața îi devenea de culoarea prunei coapte. Apoi nu trebuia decît să fugă la parter și să-i arate mamei „ce i-a făcut Peter“. Sau uneori se întindea pe jos și scotea un asemenea hîrîit din gît, de Peter credea că e gata să moară. Atunci *el* era cel care fugea jos s-o aducă pe mama. Și la țipat Kate se pricepea ca nimeni altul. Odată, în timpul uneia din furtunile ei de zbierete, o mașină care trecea pe stradă s-a oprit și din ea s-a dat jos un bărbat îngrijorat, care s-a uitat la fereastra camerei. În acel moment Peter se uita și el pe geam. Bărbatul a străbătut în goană aleea grădinii și a început să dea cu pumnii în ușă, convins că înăuntru se întîmpla ceva teribil. Așa și era. Peter împrumutase ceva de la Kate, iar ea își voia lucrul înapoi. *Pe loc!*

Cînd se întîmpla așa ceva, Peter era cel care dădea de bucluc, iar Kate, cea care ieșea învingătoare. Așa i se părea lui Peter. Cînd se înfuria pe Kate, trebuia să se gîndească bine înainte s-o lovească. De multe ori mențineau pacea trăgînd o linie imaginară care pornea de la ușă și traversa dormitorul. Partea lui Kate acolo, partea lui Peter aici. În partea asta, masa de desen a lui Peter, unica lui jucărie de pluș – o girafă cu gît îndoit –, seturile de chimie, de electricitate și de imprimat, care nu erau niciodată atît de interesante cum promiteau pozele de pe cutie, și cufărul de tinichea în care își ținea secretele și pe care Kate încerca mereu să-l deschidă.

În partea cealaltă se aflau masa de desen a lui Kate, telescopul, microscopul, seturile de magnetism, care *erau* la fel de interesante cum promiteau pozele de pe cutie, și peste tot în restul jumătății ei de cameră se găseau păpușile. Le vedeai înșirate de-a lungul pervazului ferestrei, cu picioarele atîrnîndu-le leneș, sprijinite pe comodă și trîntite peste oglinda acesteia sau așezate într-un cărucior de jucărie,

înghesuite ca nişte navetişti într-un vagon de metrou. Favoritele momentului ajungeau mai aproape de pat. Erau de toate culorile, de la un negru de pantofi lustruiți pînă la un alb cadaveric, deşi majoritatea erau de un roz strălucitor. Unele erau goale. Altele n-aveau decît un singur articol pe ele – o şosetă, un tricou sau o bonetă. Cîteva erau îmbrăcate foarte elegant, în toalete de bal cu eşarfe, în rochii tivite cu dantelă şi în fuste lungi, cu panglici fîlfîind în spate. Toate erau diferite, dar toate aveau ceva în comun: aceiaşi ochi ficşi, larg deschişi, demenți, furioşi, care nu clipeau. Se presupunea că sînt bebeluşi, dar privirea le trăda. Bebeluşii nu sînt în stare să se uite la cineva în halul ăla. Cînd trecea pe lîngă păpuşi, Peter se simțea urmărit şi bănuia că atunci cînd nu era în cameră, vorbeau despre el – toate şaizeci.

Cu toate acestea, nu i-au făcut niciodată vreun rău lui Peter şi nu era decît una care chiar nu-i plăcea. Păpuşa Maşteră. Nici lui Kate nu-i plăcea. Îi era frică de ea, atît de frică, încît nu îndrăznea s-o arunce, ca nu cumva

să se întoarcă în toiul nopții și să se răzbune. Ați recunoaște-o pe Păpușa Mașteră dintr-o privire. Era de un roz cum nici o ființă umană nu fusese vreodată. Piciorul stîng și brațul drept îi fuseseră demult smulse din încheieturi, iar din craniul ciuruit îi creștea un smoc des de păr negru. Creatorii ei voiseră s-o înzestreze cu un surîs mic și dulce, dar pesemne că se întîmplase ceva cu mulajul, pentru că Păpușa Mașteră era veșnic cu buzele răsfrînte disprețuitor și se încrunta, ca și cînd ar fi încercat să-și aducă aminte de cel mai neplăcut lucru din lume.

Dintre toate păpușile, numai Păpușa Mașteră nu era nici băiat, nici fată. Păpușa Mașteră era pur și simplu o „chestie". Era goală și stătea cît se poate de departe de patul lui Kate, pe o etajeră cu cărți, de unde se uita în jos la celelalte. Kate o mai lua în brațe din cînd în cînd și încerca s-o aline cu murmurele ei, dar nu dura mult pînă se cutremura și o punea iute înapoi.

Linia invizibilă funcționa bine atîta timp cît își aminteau de ea. Trebuiau să-și ceară

voie să treacă în jumătatea celuilalt. Kate nu avea voie să-și bage nasul în cufărul secret al lui Peter, iar Peter nu avea voie să se atingă de microscopul lui Kate fără permisiunea ei. Totul a mers destul de bine pînă într-o după-amiază ploioasă de duminică; atunci au pornit o ceartă, una din cele mai urîte avute vreodată, încercînd să stabilească pe unde trecea această linie. Peter era convins că era mai departe de patul lui. De data asta Kate n-a trebuit să se facă vînătă la față, să se prefacă muribundă sau să țipe. L-a pocnit pe Peter peste nas cu Păpușa Mașteră. A apucat-o de piciorul roz și dolofan pe care-l mai avea și l-a izbit cu ea peste față. Așa că Peter a fost cel care a fugit pe scări în jos, plîngînd. Nasul nu-l durea de fapt, dar îi curgea sînge din el și voia să profite cît mai mult de asta. Pe cînd fugea, și-a întins sîngele pe față cu dosul palmei, iar cînd a intrat în bucătărie, a căzut la pămînt în fața mamei, a gemut, s-a tînguit și s-a zvîrcolit. Evident, Kate a dat de bucluc – mare bucluc.

Aceasta a fost cearta care i-a făcut pe părinții lor să decidă că venise timpul ca Peter și Kate să aibă camere separate. La scurt timp

după ce Peter a împlinit zece ani, tatăl lui a eliberat încăperea poreclită „camera cutiilor“, deși în ea nu era nici o cutie, ci doar rame de fotografii vechi și fotolii stricate. Peter a ajutat-o pe mama lui să decoreze camera. Au pus perdele și au vîrît cu greu înăuntru un pat uriaș de fier, cu ornamente rotunde de alamă.

Kate era atît de fericită, încît l-a ajutat pe Peter să-și mute lucrurile de partea cealaltă a palierului. Gata cu certurile. Și nu va mai fi nevoită să audă gîlgîitul, bolborositul acela dezgustător pe care fratele ei îl făcea în somn. Iar Peter nu se mai putea opri din cîntat. De-acum avea un loc unde se putea duce să... ei bine, pur și simplu să *fie*. În seara aceea s-a dus de bunăvoie la culcare cu o jumătate de oră mai devreme, ca să se bucure de locul lui, de lucrurile lui, fără nici o linie imaginară prin mijlocul camerei. A stat întins în semi-întuneric și s-a gîndit ce bine era că se întîmplase totuși și ceva bun de pe urma acelei monstruozități sinistre, Păpușa Mașteră.

Lunile au trecut, iar Peter și Kate s-au obișnuit să aibă fiecare camera lui și nu și-au mai

bătut capul cu asta. Datele importante – ziua lui Peter, noaptea lui Guy Fawkes[1], Crăciunul, ziua lui Kate și apoi Paștele – au venit și au trecut. Trecuseră două zile de la vînătoarea de ouă de Paște. Peter era la el în cameră, în pat, și tocmai se pregătea să-și mănînce ultimul ou de ciocolată. Era cel mai mare, cel mai greu, și tocmai de-asta îl lăsase ultimul. Desfăcu staniolul argintiu cu albastru. Oul era aproape cît o minge de rugbi. Îl ținea cu ambele mîini și se uita la el. Apoi îl trase mai aproape și își înfipse degetele mari în coaja lui. Cît de mult îi plăcea aroma bogată și păstoasă de cacao ce se revărsa din golul întunecat al oului! Îl ridică la nas și inspiră adînc. Apoi începu să mănînce.

---

1. Noaptea lui Guy Fawkes sau noaptea rugurilor se sărbătorește în Marea Britanie în fiecare an pe 5 noiembrie, în amintirea complotului eșuat al lui Guy Fawkes și al altor conspiratori, care în acea dată, în anul 1605, au vrut să arunce în aer Camera Lorzilor și să-l ucidă pe regele Iacob I, folosindu-se de cîteva zeci de butoaie cu praf de pușcă ascunse în subsolul clădirii.

Afară ploua. Mai aveau o săptămînă de vacanță. Kate era plecată la o prietenă. N-avea altceva de făcut decît să mănînce. După douăzeci de minute din ou nu mai rămăsese decît ambalajul. Peter se ridică în picioare, clătinîndu-se ușor. Îi era greață și se simțea plictisit, o combinație perfectă pentru o după-amiază umedă. În chip ciudat, faptul că avea propria lui cameră nu i se mai părea atît de grozav. „Sătul de ciocolată“, oftă el în timp ce se îndrepta spre ușă. „Sătul de camera mea!“

Se opri pe palier, întrebîndu-se dacă avea să vomite. Dar în loc să se ducă la baie, se îndreptă spre camera lui Kate și intră. Binețeles că mai revenise acolo de sute de ori, dar niciodată singur. Se opri în mijlocul încăperii, urmărit, ca întotdeauna, de păpuși. Se simțea straniu și totul părea diferit. Încăperea era mai mare și pînă atunci nu observase că podeaua ei era înclinată. Avu senzația că păpușile, cu privirile lor sticloase, erau mai numeroase ca niciodată și, în timp ce cobora panta înspre fostul lui pat, i se păru că aude un sunet, un foșnet. Crezu că vede o mișcare, dar cînd se întoarse, totul era neclintit.

Se așeză pe pat și se gîndi la vremurile cînd dormise acolo. Nu fusese decît un țînc. Nouă ani! Ce știa la vîrsta aia? Ce bine-ar fi dacă el cel de-acum, de zece ani, s-ar putea întoarce în timp, ca să-i explice nătărăului ăluia inocent cum stă treaba. Cînd împlineai zece ani, începeai să vezi imaginea completă, cum se leagă lucrurile, cum funcționează, aveai o viziune de ansamblu…

Peter se concentră atît de tare în încercarea lui de a-și aminti persoana ignorantă care fusese cu șase luni în urmă, încît nu observă figura care traversa covorul înspre el. Cînd în cele din urmă o făcu, scoase un strigăt de surpriză, se repezi în vîrful patului și se ghemui cu genunchii la gură. Într-un ritm greoi, dar susținut, Păpușa Mașteră se apropia de el. Luase o pensulă de pe biroul lui Kate și o folosea ca pe o cîrjă. Traversa camera șchiopătînd, gîfîind iritată și mormăind înjurături pe care nici măcar o păpușă mașteră n-ar fi trebuit să le folosească. Se opri lîngă piciorul înalt al patului cît să-și tragă răsuflarea. Peter observă surprins cît de transpirate îi erau

fruntea și buza de sus. Păpușa Mașteră își sprijini pensula de pat și își trecu unicul braț peste față. Iar apoi, aruncîndu-i o privire rapidă lui Peter și inspirînd adînc, Păpușa Mașteră își apucă smucit cîrja și începu să se cațere în pat.

Cînd ai doar un braț și un picior, e nevoie de multă răbdare și putere ca să te sui la o înălțime de trei ori mai mare decît a ta. Păpușa Mașteră n-avea nici răbdare, nici putere. Atîrna la jumătatea piciorului patului, căuta un loc unde să-și înfigă pensula, pentru a se împinge mai departe, iar trupșorul ei roz tremura de efort și încordare. Gîfîielile și icnetele îi deveniră tot mai puternice și mai demne de milă. Încet-încet, capul său, mai transpirat ca niciodată, se iți în dreptul lui Peter. Acesta ar fi putut foarte ușor să se întindă și să ridice creatura pe pat. Și, la fel de ușor, ar fi putut-o trînti la pămînt. Dar nu făcu nimic. Era prea interesant. Voia să vadă ce se întîmplă. În timp ce Păpușa Mașteră se chinuia să urce, cu strigăte de „Of, tunete la poarta iadului!“, „Blesteme-n capul tuturor!“ și „Zeamă putredă!“, Peter își dădu seama că toate păpușile din

cameră întorseseră capul spre el. Ochii de un albastru pur scăpărau mai mari ca niciodată și se auzi un șuier ușor de sunete siflante, ca o apă rostogolindu-se peste pietre, un sunet care se transformă într-un murmur și apoi într-un torent, pe măsură ce agitația cuprinse cele cinci duzini de spectatori.

— O s-o facă! o auzi Peter pe una strigînd.

Alta îi răspunse:

— Acum o să vedem ceva nemaipomenit!

— Ce-i corect e corect! strigă alta și cel puțin douăzeci de păpuși își exprimară zgomotos acordul.

— Da!

— Așa-i!

— Bine spus!

Păpușa Mașteră ajunsese cu brațul pe pat și dădu drumul cîrjei. Acum rîcîia pătura cu degetele, încercînd s-o apuce suficient de bine cît să se urce . Iar în timp ce făcea asta, de partea cealaltă a încăperii se stîrniră urale puternice și, dintr-odată, păpușile, toate păpușile, o porniră spre pat. De pe pervazuri și din vîrful oglinzii, de pe patul lui Kate și din

căruciorul de jucărie al lui Kate, veneau țopăind și săltînd, revărsîndu-se, rostogolindu-se și repezindu-se pe covor. Păpușile în rochii lungi țipau cînd se împiedicau și se împleticeau, în timp ce păpușile goale sau cele cu doar o șosetă pe ele se mișcau cu o ușurință oribilă. Înaintau necontenit, ca un val de maro și roz, de negru și alb, iar de pe toate buzele lor îmbufnate se auzea „Ce-i corect e corect! Ce-i corect e corect!". Și în fiecare ochi mare și sticlos se vedea furia pe care Peter o bănuise întotdeauna dincolo de albastrul acela frumos, de bebeluș.

Păpușa Mașteră ajunsese pe pat și, epuizată, dar mîndră, făcea cu mîna mulțimii adunate dedesubt. Păpușile strînseră rîndurile, chiuiră aprobator și își ridicară brațele dolofane și cu gropițe înspre liderul lor.

— Ce-i corect e corect! începu din nou scandarea.

Peter se trăsese către capătul celălalt al patului. Stătea cu spatele la perete și brațele îi erau încleștate în jurul genunchilor. Asta era ceva cu adevărat extraordinar. Cu siguranță că mama lui va auzi de jos scandalul și va urca să le spună să tacă din gură.

Păpușa Mașteră trebuia să-și recapete suflarea, așa că lăsă scandarea să continue. Apoi își luă pensula-cîrjă și păpușimea tăcu brusc.

Păpușa schiloadă le făcu cu ochiul susținătorilor ei, apoi sări cu un pas sau doi mai aproape de Peter și îi zise:

— Te-ai instalat comod, nu?

Tonul îi era foarte politicos, dar din mulțime se auziră hlizeli și Peter înțelese că i se întindea o cursă.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse el.

Păpușa Mașteră se întoarse spre mulțime și imită cu pricepere vocea lui Peter:

— Nu știe ce vreau să spun.

Se răsuci iar spre Peter.

— Vreau să spun că-i comod în camera ta cea nouă, nu?

— Aha, spuse Peter. Da, e grozav în camera mea.

Cîteva din păpușile de pe covor preluară cuvîntul și-l repetară întruna – „Grozav… grozav… grozav…“ –, pînă ce cuvîntul chiar începu să pară unul prostesc și Peter tare și-ar fi dorit să nu-l fi folosit.

Păpușa Mașteră aștepta răbdătoare. Cînd se făcu liniște din nou, întrebă:

— Îți place să ai camera ta, nu?

— Da, îmi place, răspunse Peter.

— Îți place să ai o cameră numai a ta?

— Da. Tocmai ți-am spus. Îmi place, repetă Peter.

Păpușa Mașteră se mai apropie un pas, țopăind. Peter avea senzația că era pe punctul de a ajunge la subiect. Păpușa ridică vocea:

— Și ți-a trecut vreodată prin cap că, poate, ar vrea altcineva camera aia?

— Asta-i ridicol! spuse Peter. Mama și tata stau în aceeași cameră. Așa că nu mai rămînem decît eu și Kate…

Cuvintele i-au fost acoperite de vuietul dezaprobator al mulțimii. Păpușa Mașteră reuși să-și țină echilibrul într-un picior și își înălță cîrja pentru a face tăcere.

— Numai voi doi, zici? spuse ea, dînd din cap către mulțime.

Peter izbucni în rîs. Nu știa ce să zică.

Păpușa Mașteră se apropie și mai mult. Dacă ar fi întins mîna, Peter ar fi putut-o atinge. Era sigur că gura păpușii mirosea a ciocolată.

— Nu crezi că ar fi cazul să stea și altcineva în camera aia? spuse păpușa.

— Ce caraghios! începu Peter să spună. Voi nu sînteți decît niște păpuși...

Nimic n-ar fi putut-o înfuria mai mult pe Păpușa Mașteră.

— Ai văzut cum trăim! țipă ea. Sîntem șaizeci, înghesuite într-un colț de cameră. Ai trecut pe lîngă noi de o mie de ori și niciodată nu te-ai gîndit la asta. Ce-ți pasă ție că stăm ticsite una peste alta ca niște cărămizi în perete? Nu ești în stare să vezi ce-ai în fața ochilor. Uită-te la noi! N-avem spațiu, n-avem intimitate, majoritatea dintre noi n-avem nici măcar un pat. Acum e rîndul altcuiva să stea în camera aia. Ce-i corect e corect!

Din mulțime se înălță iarăși un urlet și scandarea începu din nou:

— Ce-i corect e corect! Ce-i corect e corect!

Iar în timp ce răcneau, păpușile dădură năvală sus, pe pat, urcîndu-se unele pe umerii celorlalte și transformîndu-și astfel trupurile în scări. Într-un minut toată echipa stătea gîfîind în fața lui Peter, iar Păpușa Mașteră,

care se retrăsese la capătul celălalt al patului, își flutură cîrja din spatele mulțimii și strigă:

— Acum!

Șaizeci de perechi de mîini dolofane îl apucară pe Peter de piciorul stîng.

— Heirup, heirup! scanda Păpușa Mașteră.

— Heirup, heirup! răspundea gloata.

Iar apoi s-a întîmplat un lucru ciudat. Piciorul lui Peter a ieșit din încheietură. A ieșit imediat. Peter se uită în jos, înspre locul unde-i fusese piciorul, și, în loc de sînge, văzu un arc răsucit care-i ieșea din pantalonii rupți.

Ce ciudat! se gîndi el. Nu mi-aș fi imaginat niciodată una ca asta…

Dar n-avu prea mult timp să se gîndească la cît de ciudat era totul, fiindcă păpușile îi apucaseră acum brațul drept și trăgeau de zor, cu heirup și heirup, iar brațul îi ieși la rîndul lui din încheietură, iar din umăr i se iți încă un arc.

— Hei! strigă Peter. Dați-mi-le înapoi!

Dar degeaba. Brațul și piciorul erau date din mînă în mînă, peste capetele mulțimii, către Păpușa Mașteră. Aceasta luă piciorul și

și-l puse în încheietura goală. Se potrivea perfect. Apoi puse și brațul la locul lui. Ai fi zis că-i făcut la comandă, așa de bine se potrivea.

Straniu, se gîndi Peter. Sînt sigur că brațul și piciorul meu ar trebui să fie prea mari.

Chiar în timp ce se gîndea la asta, păpușile se năpustiră din nou asupra lui, iar acum i se suiră pe piept, trăgîndu-l de păr și sfîșiindu-i hainele.

— Dați-vă jos! strigă Peter. Au! Mă doare.

Rîzînd, păpușile îi smulseră aproape tot părul. Nu-i lăsară decît o șuviță lungă în mijlocul capului.

Păpușa Mașteră îi azvîrli lui Peter cîrja și începu să țopăie, ca să-și testeze noul picior.

— E rîndul meu să stau în camera aia, strigă ea. Cît despre el, se poate duce acolo sus.

Arătă înspre etajeră cu brațul pe care Peter îl considera încă *al său*. Păpușa Mașteră sări sprintenă jos și mulțimea se repezi înainte, ca să-l apuce pe Peter și să-l ducă la noua sa reședință. Și așa s-ar fi terminat lucrurile. Dar chiar atunci Kate intră în cameră.

Acum trebuie să încercați să vă imaginați scena din locul unde se găsea ea. Se întorsese

acasă de la joacă, de la prietena ei, intrase în dormitor și ochii îi căzuseră pe fratele ei, ce stătea întins pe patul liber, jucîndu-se cu păpușile ei, cu *toate* păpușile ei, pe care le tot muta, imitîndu-le vocile. Singura care nu stătea pe pat era Păpușa Mașteră: ea zăcea alături, pe covor.

Kate s-ar fi putut înfuria. În fond, era o încălcare a regulilor. Peter era la ea în cameră fără să-i fi cerut voie *și* îi dăduse jos toate păpușile din locurile lor speciale. Dar cînd își văzu fratele cu șaizeci de păpuși îngrămădite peste el, Kate izbucni în rîs.

Peter se ridică grăbit de îndată ce o văzu pe Kate. Obrajii i se înroșiseră.

— Ah… ăăă… scuze, mormăi și încercă să se strecoare pe lîngă ea.

— Stai puțin, zise Kate. Ce-ar fi să le pui înapoi? Știi bine că toate au locul lor.

Așa că, pe măsură ce Kate îi spunea unde le e locul, Peter puse toate păpușile înapoi: pe oglindă, pe comodă, pe pervazuri, pe pat, în cărucior.

Parcă a durat o veșnicie pînă să le așeze unde trebuie. Ultima la rînd a fost Păpușa

Mașteră. Cînd a pus-o în vîrful etajerei, Peter a fost sigur că a auzit-o zicînd:

— Într-o bună zi, amice, camera aia va fi a mea.

— Of, blesteme-n capul tuturor! îi șopti Peter. Zeamă putredă!

— Ce-ai zis? strigă Kate.

Dar fratele ei ieșise deja din cameră.

Capitolul 2

Motanul

Cînd se trezea dimineața, Peter rămînea întotdeauna cu ochii închiși pînă ce răspundea la două întrebări simple. Întotdeauna îi veneau în aceeași ordine. Întrebarea numărul unu: cine sînt eu? A, da, Peter, și am zece ani și jumătate. Apoi, tot cu ochii închiși, întrebarea numărul doi: ce zi a săptămînii e azi? După care venea răspunsul, un fapt la fel de solid și de neclintit ca un munte. Marți. Încă o zi de școală. Apoi își trăgea păturile peste cap, se cufunda și mai adînc în propria-i căldură și se lăsa cuprins de întunericul prietenos. Aproape că se putea preface că nu există. Dar știa că va trebui să se forțeze să se scoale. Toate lumea era de acord că era marți. Planeta însăși, grăbindu-se prin spațiu, învîrtindu-se în jurul propriei axe și în jurul soarelui,

adusese toată lumea pînă marți și nici Peter, nici părinții lui și nici guvernul n-aveau ce să facă. Trebuia să se dea jos din pat, altfel va pierde autobuzul, va întîrzia și va da de bucluc.

Ce cruzime să-și tîrască trupul cald și somnoros din cuib și să bîjbîie după haine, știind că în mai puțin de o oră avea să tremure în stația de autobuz. Meteorologul de la televizor spusese că e cea mai friguroasă iarnă din ultimii cincisprezece ani. Frig, dar fără distracție. Nici urmă de zăpadă, nici un pic de promoroacă, nici măcar o baltă înghețată pe care să patineze. Numai frig și cenușiu, cu un vînt aprig care intra în dormitorul lui Peter printr-o crăpătură din geam. Uneori i se părea că nu făcuse nimic altceva în viață și nici nu va mai face vreodată altceva în afară de trezit, sculat din pat și mers la școală. Nu-l consola cu nimic că toată lumea, inclusiv adulții, trebuia să se scoale în diminețile întunecate de iarnă. Dacă toți ar fi de acord să se oprească, atunci s-ar putea opri și el. Dar planeta continua să se rotească, luni, marți, miercuri veneau din nou la rînd și toată lumea continua să se dea jos din pat.

Bucătăria era un soi de spațiu intermediar între pat și lumea cea mare de-afară. Aici aerul era plin de fum de la pîinea prăjită, de aburi de la ceainic și de arome de șuncă. Micul dejun ar fi trebuit să fie o masă cu toată familia, dar rareori reușeau să se așeze la ea toți patru în același timp. Ambii părinți ai lui Peter se duceau la serviciu și veșnic se găsea cineva care alerga panicat în jurul mesei, căutînd o hîrtie pierdută, un carnețel de programări sau un pantof, și trebuia să înșfaci ce se gătea pe aragaz și să-ți găsești un loc.

În bucătărie era cald, aproape la fel de cald ca în pat, dar nu la fel de liniștit. Atmosfera era plină de acuzații deghizate sub formă de întrebări.

Cine-a dat de mîncare pisicii?

La ce oră vii acasă?

Ai terminat tema aia?

Cine mi-a luat servieta?

Pe măsură ce minutele se scurgeau, confuzia și agitația creșteau. Familia avea o regulă: nimeni nu pleca înainte să se facă ordine în bucătărie. Uneori trebuia să-ți apuci bucata

de șuncă din tigaie înainte ca ea să fie aruncată în farfuria pisicii și tigaia să zboare fîsîind în apa din chiuvetă. Cei patru membri ai familiei alergau încoace și încolo cu farfurii murdare și cutii de cereale, lovindu-se unul de altul, și veșnic se auzea cineva mormăind: O să-ntîrzii. O să-ntîrzii. A treia oară săptămîna asta!

Exista însă un al cincilea membru al familiei care nu se grăbea niciodată și care ignora toată agitația. Stătea întins pe o poliță de deasupra caloriferului, cu ochii pe jumătate închiși, singurul lui semn de viață fiind, din cînd în cînd, cîte-un căscat. Era un căscat uriaș, un căscat jignitor. Gura i se deschidea larg și scotea la iveală o limbă roz, curată, iar cînd în cele din urmă se închidea din nou, un fior plăcut îl străbătea în unduiri de la mustăți pînă la coadă: William motanul se pregătea să-și înceapă ziua.

Cînd Peter își apuca ghiozdanul și arunca o ultimă privire în jur înainte să iasă în fugă din casă, pe William îl vedea întotdeauna. Capul îi era culcușit pe o lăbuță, în timp ce cealaltă îi atîrna neglijent peste marginea poliței,

legănîndu-se în căldura care se ridica. Acum, că oamenii ăștia ridicoli plecau, putea și motanul să tragă cîteva ore de moțăit serios. Peter ieșea din casă în crivățul de afară chinuit de imaginea motanului dormitînd.

Dacă vi se pare ciudat să vă gîndiți la un motan ca la un membru adevărat al unei familii, atunci trebuie să știți că vîrsta lui William era mai mare decît a lui Peter și Kate laolaltă. În tinerețe o cunoscuse pe mama lor pe cînd aceasta încă mergea la școală. Plecase cu ea la universitate și, cinci ani mai tîrziu, fusese prezent la nunta ei. Cînd Viola Fortune era însărcinată cu primul ei copil și se mai odihnea cîteodată în pat după-amiaza, William Motanul obișnuia să se încolăcească în jurul umflăturii de la mijlocul ei, unde se găsea Peter. La nașterea ambilor copii a dispărut de-acasă zile în șir. Nimeni n-a știut unde sau de ce a plecat. Fusese martorul tăcut al tuturor bucuriilor și tristeților vieții de familie. Îi văzuse pe bebeluși transformîndu-se în copilași care încercau să-l tragă de urechi și îi văzuse pe copilași devenind școlari. Îi

cunoscuse pe părinți pe vremea cînd erau un cuplu tînăr și nebunatic care locuia într-o singură cameră. Acum, în casa lor cu trei dormitoare, erau mai puțin nebunatici. Iar William Motanul era și el mai puțin nebunatic. Nu mai aducea șoareci sau păsări în casă, ca să le pună la picioarele oamenilor nerecunoscători. La scurt timp după ce a împlinit vîrsta de paisprezece ani, a renunțat să mai lupte și nu și-a mai apărat cu mîndrie teritoriul. După părerea lui Peter, faptul că un motan tînăr și agresiv din vecini prelua controlul asupra grădinii, știind că bătrînul William nu se mai putea împotrivi, era ceva scandalos. Uneori motanul intra în bucătărie pe ușița pentru pisici și-i mînca lui William mîncarea în timp ce bătrîna pisică privea neajutorată. Și doar cu cîțiva ani în urmă nici o pisică rezonabilă n-ar fi îndrăznit să pună nici măcar lăbuța pe gazon.

William trebuie să fi fost trist din pricină că-și pierduse puterile. Renunțase la compania altor pisici și stătea singur în casă, cu amintirile și gîndurile sale. Dar în ciuda celor

șaptesprezece ani ai lui, se menținea elegant și în formă. Era aproape complet negru, cu lăbuțe și pieptar de un alb strălucitor și un strop de alb pe vîrful cozii. Uneori te căuta și, după ce se gîndea o clipă, îți sărea în poală și stătea acolo cu lăbuțele rășchirate, uitîndu-se adînc, fără să clipească, în ochii tăi. Apoi ridica uneori capul, privindu-te în continuare, mieuna doar o dată și tu știai că îți spune ceva important și înțelept, ceva ce n-aveai cum să înțelegi vreodată.

În după-amiezile de iarnă nimic nu-i plăcea mai mult lui Peter cînd venea de la școală decît să-și arunce pantofii din picioare și să se întindă alături de William Motanul în fața șemineului din camera de zi. Îi plăcea să coboare pînă în dreptul lui William, să-și apropie fața de a motanului și să vadă cît de extraordinară era de fapt în frumusețea ei neumană, cu fire de păr negru țîșnind într-un glob din fețișoara din dosul blănii, cu mustăți albe, arcuite ușor în jos, cu sprîncenele zvîcnind în sus ca niște antene radio și cu ochi verzi, oblici, ca niște uși întredeschise

înspre o lume în care Peter n-ar fi putut intra niciodată. De îndată ce se apropia de pisică, începea huruitul torsului, atît de adînc și de puternic, că podeaua vibra. Peter știa că e bine-venit.

Într-o asemenea după-amiază – accidental, chiar într-o marți –, pe la ora patru, cînd lumina de-afară scăpăta deja, draperiile erau trase și becurile aprinse, Peter se lăsă pe covorul unde William stătea întins în fața focului puternic, ale cărui flăcări se încolăceau în jurul unui butuc gros de ulm. Prin horn se auzea mugetul vijeliei înghețate care biciuia acoperișurile. Ca să nu le fie frig, Peter și Kate veniseră în fugă din stația de autobuz. Acum Peter era înăuntru, la adăpost, alături de bătrînul lui prieten, care se rostogolea pe spate și lăsa lăbuțele din față să-i atîrne neajutorate, prefăcîndu-se că e mai tînăr decît anii pe care-i avea. Voia să fie scărpinat pe burtă. Cînd Peter începu să-și miște ușor degetele prin blănița lui, torsul se înteți atît de tare, încît toate oasele din trupul bătrînului motan păreau să zdrăngăne. Iar apoi William întinse o lăbuță spre degetele lui Peter

și încercă să le tragă mai sus. Peter lăsă pisica să-i ghideze mîna.

— Vrei să te scarpin pe bărbie? murmură el.

Dar nu. Motanul voia să fie atins chiar la baza gîtului. Peter simți ceva tare acolo. Cînd îl atingea, se mișca dintr-o parte într-alta. Ceva i se prinsese în blană. Peter se propti într-un cot, ca să investigheze. Dădu la o parte blana. La început a crezut că are în fața ochilor o bijuterie, o plăcuță de argint. Dar nu se vedea nici urmă de lănțișor, iar cînd s-a uitat și a cercetat mai îndeaproape, și-a dat seama că nu-i metal, ci un os șlefuit, oval și turtit la mijloc, și – lucrul cel mai ciudat – că era prins de pielea lui William Motanul. Bucata de os se potrivea perfect între degetul lui arătător și cel mare. Strînse mai tare și smuci o dată. Torsul motanului se intensifică. Peter trase din nou în jos și de data asta simți cum ceva cedează.

Uitîndu-se prin blană și dînd-o la o parte cu vîrfurile degetelor, Peter văzu că în pielea pisicii se deschisese o crăpătură mică. Era ca

și cum ar fi avut în mînă capătul unui fermoar. Trase din nou, iar acum apăru o despicătură întunecată, lungă de vreo cinci centimetri. De-acolo venea torsul lui William Motanul. Poate că o să-i văd inima bătînd, se gîndi Peter. Lăbuța îi apăsă din nou, ușor, degetele. William Motanul îl îndemna să continue.

Și așa făcu. Deschise întreaga pisică, de la gît pînă la coadă. Peter și-ar fi dorit să dea pielea la o parte, ca să se uite înăuntru. Dar nu voia să pară prea curios. Tocmai era pe punctul de a o striga pe Kate, cînd în interiorul pisicii se stîrni o mișcare, un freamăt, iar prin deschizătura din blană ieși o lumină de un roz palid, care deveni tot mai intensă. Și, brusc, din William Motanul ieși o… ei bine, o creatură. Dar Peter nu era sigur că putea fi atinsă cu adevărat, pentru că părea făcută în întregime din lumină. Și, cu toate că nu avea mustăți, coadă, blană sau patru picioare și nici nu torcea, întreaga sa înfățișare simboliza noțiunea de „pisică“. Era însăși esența cuvîntului, miezul ideii. Era un fald tăcut, sinuos și rotunjit de lumină rozalie și purpurie ce se strecura afară din motan.

— Tu trebuie să fii spiritul lui William, zise Peter cu voce tare. Sau ești o fantomă?

Lumina n-a scos nici un sunet, dar a înțeles. Părea să spună, fără a rosti de fapt cuvintele, că era ambele lucruri și multe altele pe lîngă.

După ce a ieșit cu totul din motan, care continua să stea întins pe spate pe covor, în fața focului, spiritul-pisică se înălță în aer și pluti pînă pe umărul lui Peter, unde se așeză. Lui Peter nu îi era deloc teamă. Simți strălucirea spiritului pe obraz. Apoi lumina îi alunecă pînă în dosul capului, ieșind din raza vederii lui. Peter simți cum îl atinge pe gît și un fior cald îi trecu pe spinare. Spiritul-pisică îi prinse ceva noduros din vîrful șirei spinării și trase în jos, pînă jos de tot, iar pe măsură ce trupul i se deschidea, Peter simțea cum aerul răcoros din încăpere îi gîdilă căldura dinăuntru.

Era o senzație extrem de ciudată să-ți ieși din trup, să pășești pur și simplu afară din el și să-l lași întins pe covor, ca pe o cămașă pe care tocmai ce-ai dat-o jos. Peter își văzu propria lumină, care era purpurie și de un alb

pur. Cele două spirite au plutit în aer, față în față. Și apoi, dintr-odată, Peter a știut ce voia și ce trebuia să facă. Zbură către William Motanul și se opri în aer. Trupul lui stătea deschis ca o ușă și arăta atît de îmbietor, atît de primitor... Coborî și păși înăuntru. Cît de bine era să te îmbraci în pisică! Nu era deloc vîscos, așa cum își imagina el că sînt măruntaiele. Era uscat și călduț. Se lăsă pe spate și își introduse brațele în labele din față ale lui William. Apoi își strecură picioarele în labele din spate ale lui William. Capul i se potrivea perfect în interiorul capului de motan. Se uită înspre propriul trup chiar în momentul în care spiritul lui William Motanul dispărea în el.

Folosindu-se de lăbuțe, Peter reuși fără probleme să se închidă. Se ridică și făcu cîțiva pași. Ce încîntare să mergi pe patru lăbuțe albe și moi! Își vedea mustățile ieșind din părțile laterale ale feței și simțea cum i se răsucește coada în spate. Pasul îi era ușor și blana și-o simțea ca pe un vechi pulover de lînă extrem de moale. Pe măsură ce plăcerea de a fi pisică

i se întețea, îi creștea inima și furnicătura din adîncul gîtului deveni atît de puternică, încît putu chiar să se audă. Peter torcea. Devenise Peter Motanul, iar alături se afla William Băiatul.

Băiatul se ridică și se întinse. Apoi, fără să-i spună o vorbă motanului de la picioarele sale, o zbughi din cameră.

— Mami! își auzi Peter fostul trup strigînd din bucătărie. Mi-e foame. Ce-avem la cină?

În noaptea aceea Peter a fost prea neliniștit, prea agitat, prea pisică pentru a putea dormi. Pe la ora zece s-a strecurat afară prin ușița pisicii. Aerul înghețat al nopții nu-i trecea prin blana groasă. Se îndreptă fără zgomot către zidul grădinii. Se înălța mult deasupra lui, dar n-a fost nevoie decît de o săritură grațioasă și ușoară ca să ajungă sus, de unde își inspectă teritoriul. Era minunat: putea să vadă toate cotloanele întunecate, să simtă în mustăți toate zvîcnirile din aerul nopții și să se facă invizibil cînd, pe la miezul nopții, pe cărarea din grădină apăru o vulpe care cotrobăi prin tomberoanele de gunoi. Era conștient

de prezența altor pisici peste tot în jur, unele de-ale locului, altele venite de departe, care-și vedeau de treburile lor nocturne, fiecare pe traseul ei. După vulpe încercă să intre în grădină un pisic tărcat. Peter îl avertiză să nu se apropie, sîsîind și șfichiuind din coadă. Începu să toarcă în sinea lui cînd motănelul scînci uluit și-o luă la goană.

La scurt timp, în timp ce patrula pe zidul înalt care se înălța deasupra serei, se trezi față în față cu o altă pisică, un intrus mult mai periculos. Era complet negru și de aceea Peter nu-l văzuse mai repede. Era motanul din vecini, un individ voinic, de două ori mai mare ca el, cu gîtul gros și picioare lungi și puternice. Fără să stea pe gînduri, Peter își arcui spinarea și își zbîrli blana, ca să pară și mai mare.

— Hei, pisi, șuieră el, ăsta-i zidul meu și tu ești pe el.

Motanul negru păru surprins. Zîmbi.

— Zidul ăsta a fost cîndva al tău, tataie. Da' acuma ce-ai de gînd să faci?

— Șterge-o pînă nu te-azvîrl de pe el.

Peter era surprins de cît de înverșunat se simțea. Acesta *era* zidul lui, din grădina lui, și era de datoria lui să țină pisicile neprietenoase la distanță.

Motanul cel negru zîmbi din nou cu răceală.

— Ascultă, tataie. Ăsta nu mai e demult zidul tău. Vezi că trec. Dă-te la o parte din calea mea sau te jupoi.

Peter nu se clinti.

— Dacă mai faci un pas, circ de purici umblător ce ești, îți leg mustățile în jurul gîtului.

Motanul cel negru slobozi un vaier lung și batjocoritor. Dar nu se clinti. Din întuneric începuseră să apară peste tot în jur pisici care urmăreau scena. Peter le auzi vorbind.

— O încăierare?

— O încăierare!

— Pesemne că bătrînul și-a pierdut mințile.

— Are șaptesprezece ani ca popa.

Motanul cel negru își arcui spinarea puternică și urlă din nou – un sunet teribil, în crescendo.

Peter încercă să-și controleze vocea, dar cuvintele îi ieșiră ca un sîsîit.

— Nu faci ssscurtături pe-aici fără sssssă-mi ceri mie permissssiunea mai întîi.

Motanul cel negru clipi. Cînd scoase un rîs ascuțit, care se voia și un strigăt de luptă, mușchii de pe gîtul gros i se văluriră.

Pe zidul de vizavi mulțimea care creștea în continuare a fost străbătută de un geamăt de încîntare.

— Bătrînul Bill a luat-o razna.

— Nu și-a ales prea bine adversarul.

— Ascultă, oaie știrbă ce ești, spuse motanul cel negru cu un sîsîit mult mai pătrunzător decît al lui Peter. Eu sînt numărul unu pe-aici. Nu-i așa?

Motanul cel negru se întoarse pe jumătate spre mulțimea care murmură aprobatoare. După părerea lui Peter, pisicile din public nu păreau foarte convinse.

— Sfatul meu, continuă motanul cel negru, e să te dai la o parte. Altfel o să-ți întind mațele la uscat pe gazon.

Peter știa că mersese prea departe ca să mai dea înapoi. Își scoase ghearele, ca să se prindă mai bine de zid.

— Șobolan balonat ce ești! Ăsta-i zidul meu, m-ai înțeles? Iar tu nu ești decît un rahat moale de cîine bolnav!

Motanul negru icni surprins. Din mulțime se auziră chicoteli. Peter era întotdeauna un băiat foarte politicos. Ce senzație splendidă să poată scuipa acum aceste insulte!

— O să te mănînce păsările la micul dejun, îl avertiză motanul negru și făcu un pas înainte.

Peter trase adînc aer în piept. Trebuia să învingă – de dragul bătrînului William. Chiar în timp ce își spunea asta, motanul negru dădu să-l lovească cu laba peste față. Peter avea trupul unui motan bătrîn, dar mintea unui băiat tînăr. Se feri și simți cum laba și ghearele ei întinse sălbatic trec șuierînd prin aerul de deasupra urechilor lui. Avu timp să vadă că momentan motanul negru se sprijinea doar pe trei picioare. Țîșni imediat înainte și îl izbi puternic în piept cu cele două labe din față. Nu e genul de lucru

pe care-l face o pisică în luptă, așa că motanul numărul unu a fost luat prin surprindere. Cu un urlet de mirare, alunecă și se poticni pe spate, se răsturnă de pe zid și căzu cu capul înainte prin acoperișul serei de dedesubt. Aerul înghețat al nopții a fost zguduit de cădere, de clinchetul de sticlă ciobită și de zdrăngănitul mai terestru al ghivecelor sparte. Apoi se lăsă liniștea. Mulțimea de pisici reduse la tăcere privea de pe zid. Auziră o mișcare, apoi un geamăt. După care, abia vizibilă în întuneric, apăru silueta motanului negru, ce traversa șchiopătînd gazonul. Îl auziră bolborosind:

— Nu-i corect. Gheare și dinți, da. Dar să împingi așa... Pur și simplu nu-i corect.

— Data viitoare să-mi ceri voie! strigă Peter de sus.

Motanul negru nu-i răspunse, dar ceva în silueta care se retrăgea șchiopătînd dădea de înțeles că pricepuse.

A doua zi dimineața Peter stătea pe polița de deasupra caloriferului, cu capul culcușit pe o lăbuță, în timp ce cealaltă îi atîrna negli-jent peste marginea poliței, legănîndu-se în

căldura care se ridica. În jurul lui era numai grabă și haos. Kate nu-și găsea rucsacul. Terciul se arsese. Domnul Fortune era prost dispus, fiindcă rămăseseră fără cafea, iar el avea nevoie de trei căni de cafea tare ca să-și înceapă ziua. Bucătăria era un dezastru și dezastrul era învăluit în fum de terci. Și era tîrziu, tîrziu, tîrziu!

Peter își încolăci coada în jurul lăbuțelor din spate și încercă să nu toarcă prea zgomotos. În capătul celălalt al încăperii se găsea fostul lui trup, cu William Motanul înăuntru, iar trupul acela trebuia să meargă la școală. William Băiatul părea nedumerit. Era cu haina pe el și gata de plecare, dar nu purta decît un pantof. Celălalt era de negăsit.

— Mami, behăia el întruna. Unde mi-e pantoful?

Dar doamna Fortune era în hol și se certa cu cineva la telefon.

Peter Motanul închise pe jumătate ochii. După victoria de azi-noapte, era cumplit de obosit. În curînd familia urma să plece. În casă va fi liniște. Cînd caloriferul se va răci,

va urca la etaj și va căuta cel mai moale pat. De dragul vremurilor de demult, avea să și-l aleagă pe al lui.

Ziua trecu exact așa cum sperase. Moțăi, lipăi dintr-o farfurioară cu lapte, moțăi iar și mestecă niște mîncare de pisică din conservă, care nu era chiar atît de rea precum mirosea – aducea a plăcintă ciobănească fără piure de cartofi. Urmă încă o porție de moțăială. Pe nesimțite, afară cerul se întunecă și copiii se întoarseră de la școală. William Băiatul părea epuizat după o zi de efort în sala de clasă și pe terenul de joacă. Motanul-băiat și băiatul-motan se întinseră împreună în fața focului din camera de zi. Ce ciudat, se gîndi Peter Motanul, să fie mîngîiat de o mînă care numai cu o zi în urmă îi aparținuse lui. Se întrebă dacă William Băiatul era mulțumit de noua lui viață, cu școală și autobuze, o viață în care avea o soră, o mamă și un tată. Dar Peter Motanul nu putu citi nimic pe fața băiatului. Era complet lipsită de păr și mustăți, foarte roz și cu niște ochi atît de rotunzi, încît era imposibil să-și dea seama ce spun.

În seara aceea, un pic mai tîrziu, Peter s-a dus sus, în camera lui Kate. Ca de obicei, ea vorbea cu păpușile, de data asta ținîndu-le o lecție de geografie. Din expresia încremenită de pe fețele lor se vedea clar că nu prea le păsa de cele mai lungi fluvii din lume. Peter îi sări în poală și Kate începu să-l mîngîie absentă în timp ce vorbea. De-ar fi știut că ființa pe care o ținea în poală era fratele ei! Peter se așeză și se puse pe tors. Kate începu să înșire toate capitalele care-i veneau în minte. Era ceva splendid de plictisitor, exact ce-i trebuia ca să-l adoarmă iar. Ochii îi erau deja închiși cînd ușa se deschise brusc și în încăpere dădu buzna William Băiatul.

— Hei, Peter! spuse Kate. N-ai bătut la ușă.

Dar motanul-frate n-o băgă în seamă. Traversă încăperea, îl apucă destul de brutal pe fratele-motan și plecă în grabă cu el. Lui Peter nu-i plăcea să fie dus pe sus. Era ceva nedemn de un motan de vîrsta lui. Încercă să se zbată, dar William Băiatul nu făcu decît să-l strîngă și mai tare în timp ce cobora scările.

— Șșș! zise el. N-avem prea mult timp.

William duse motanul în camera de zi și îl lăsă jos.

— Stai liniștit, șopti băiatul. Fă ce-ți spun. Întoarce-te pe spate.

Peter Motanul nu prea avea de ales, fiindcă băiatul îl țintuise cu o mînă la podea și cu cealaltă îi căuta prin blană. Găsi bucata de os șlefuit și trase în jos. Peter simți cum îl pătrunde aerul rece. Ieși din trupul motanului. Băiatul își întinse mîna la propria ceafă și se deschise și pe el. Din trupul băiatului ieșea acum lumina rozalie și purpurie a unui motan adevărat. Preț de o clipă cele două spirite, pisică și om, au stat față în față, suspendate deasupra covorului. Dedesubt, trupurile lor așteptau liniștite, ca niște taxiuri gata s-o pornească la drum cu pasagerii lor. O oarecare tristețe plutea în aer.

Deși spiritul pisicii nu vorbea, Peter își dădu seama ce voia să spună. „Trebuie să mă întorc", zicea el. „Trebuie s-o pornesc într-o altă aventură. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să fiu băiat. Am învățat multe lucruri care-mi vor fi de folos în timpul ce va să vină. Dar cel

mai mult îți mulțumesc că ai purtat ultima bătălie pentru mine."

Peter era pe punctul de a vorbi, dar spiritul pisicii se întorcea în propriul trup.

„N-avem prea mult timp", părea el să spună în timp ce lumina rozalie și purpurie se strîngea înapoi în blana motanului. Peter se îndreptă spre propriul său trup și se strecură în el prin spate, pe la capătul de sus al șirei spinării.

La început a avut o senzație ciudată. Trupul acesta nu i se potrivea foarte bine. Cînd s-a ridicat, s-a clătinat pe picioare. Parcă ar fi purtat o pereche de cizme de cauciuc cu patru numere mai mari. Poate că trupul îi mai crescuse puțin de cînd îl folosise ultima dată. I s-a părut mai sigur să se întindă o clipă. În timp ce făcea asta, pisica, William Motanul, s-a întors și a ieșit foarte încet și rigid din cameră, fără să-i arunce măcar o privire.

Cum stătea acolo, încercînd să se obișnuiască iar cu fostul lui corp, Peter observă un lucru ciudat. Focul se încolăcea în jurul aceluiași butuc de ulm. Se uită înspre geam. Cerul se întuneca. Nu era seară, era tot după-amiaza

tîrziu. A văzut din ziarul care zăcea lîngă un scaun că era tot marți. Și mai era ceva ciudat. Sora lui, Kate, dădu năvală în cameră, plîngînd. Iar în urma ei veneau părinții lui, amîndoi foarte mohorîți.

— Ah, Peter! strigă sora lui. S-a întîmplat ceva cumplit.

— E vorba de William Motanul, îi explică mama lui. Mi-e teamă că…

— Vai, William!

Bocetul lui Kate acoperi cuvintele mamei.

— Pur și simplu a intrat în bucătărie, spuse tatăl lui, s-a suit în locul lui preferat de deasupra caloriferului, a închis ochii și… a murit.

— N-a simțit nimic, spuse Viola Fortune pe un ton consolator.

Kate plîngea în continuare. Peter își dădu seama că părinții săi îl priveau îngrijorați, așteptînd să vadă cum va reacționa la veste. Din toată familia, el fusese cel mai apropiat de motan.

— Avea șaptesprezece ani, zise Thomas Fortune. A avut o viață lungă.

— A avut un trai bun, spuse Viola Fortune.

Peter se ridică încet. Două picioare nu păreau să-i fie de ajuns.

— Da, zise el în cele din urmă. De-acum a pornit într-o altă aventură.

A doua zi dimineața l-au îngropat pe William la capătul grădinii. Peter a făcut o cruce din bețe și Kate a făcut o coroană din rămurele și frunze de dafin. Chiar dacă toți urmau să întîrzie la școală sau la serviciu, întreaga familie s-a dus la mormînt. Copiii au aruncat ultimele lopeți de pămînt. Și chiar atunci din pămînt se ridică și pluti în aer un glob strălucitor de lumină rozalie și purpurie.

— Uite! spuse Peter și arătă cu degetul.

— Uite ce?

— Chiar acolo, în fața voastră!

— Peter, ce tot spui acolo?

— Iar visează cu ochii deschiși.

Lumina se ridică tot mai sus, pînă ce ajunse în dreptul capului lui Peter. Bineînțeles, n-a vorbit. Așa ceva ar fi fost imposibil. Dar Peter a auzit oricum ce-a avut de spus.

„Cu bine, Peter“, zise lumina, începînd să se stingă în fața ochilor lui. „Cu bine și mulțumesc încă o dată.“

Capitolul 3

Crema invizibilă

În bucătăria cea mare și dezordonată se găsea un sertar. Bineînțeles, se găseau multe sertare, dar cînd spunea careva „Sfoara e în sertarul din bucătărie“, toată lumea înțelegea. Era foarte probabil ca sfoara nici să nu fie în sertar. Se presupunea că e, alături de o grămadă de alte lucruri folositoare care nu erau niciodată acolo: șurubelnițe, foarfece, bandă adezivă, piuneze, creioane. Dacă aveai nevoie de vreunul din aceste obiecte, mai întîi căutai în sertar, apoi căutai peste tot. Era greu de definit ce se găsea în sertar: lucruri care n-aveau un loc firesc al lor, lucruri inutile, dar care nu meritau să fie aruncate, lucruri care într-o bună zi ar fi putut fi reparate. Așadar: baterii care mai aveau ceva viață-n ele, șuruburi fără piulițe, mînerul de la un ceainic de valoare,

un lacăt fără cheie sau o încuietoare al cărei cifru secret era un secret pentru toată lumea, biluțe anoste, monede străine, o lanternă fără bec, o mănușă desperecheată dintr-o pereche tricotată cu dragoste de bunica înainte să moară, un dop de buiotă, o fosilă crăpată. Printr-un soi de inversiune magică, acest sertar destinat uneltelor utile era plin cu tot ce era spectaculos de inutil. Ce poți face cu o singură piesă de puzzle? Dar, pe de altă parte, cine avea curaj s-o arunce?

Din cînd în cînd sertarul era golit. Viola Fortune deșerta toată adunătura zdrăngănitoare la gunoi și aducea din nou sfoară, bandă adezivă, foarfece… Apoi, treptat, aceste obiecte de valoare plecau în semn de protest pe măsură ce vechiturile începeau să se strecoare înapoi.

Cîteodată, cînd era plictisit, Peter deschidea sertarul, în speranța că lucrurile din el îi vor sugera vreo idee sau vreun joc. N-o făceau niciodată. Nimic nu se potrivea, nimic nu se lega. Dacă un milion de maimuțe ar fi scuturat sertarul timp de un milion de ani, conținutul lui poate că s-ar fi aranjat în așa fel încît să

formeze un radio. Dar era absolut sigur că radioul n-ar funcționa niciodată și nici n-ar fi aruncat. Și mai erau și alte dăți, cînd nimic nu mergea cum trebuie, cum ar fi această după-amiază fierbinte și plictisitoare de sîmbătă. Peter voia să construiască ceva, să inventeze ceva, dar nu găsea nici un fel de mărunțișuri folositoare, iar ceilalți membri ai familiei n-aveau chef să-l ajute. Nu voiau decît să lenevească pe iarbă, prefăcîndu-se că dorm. Peter era sătul de ei. Sertarul părea să simbolizeze tot ce era în neregulă cu familia lui. Ce haos! Nu-i de mirare că nu putea gîndi limpede. Nu-i de mirare că veșnic visa cu ochii deschiși. Dacă ar locui singur, ar ști unde să-și găsească șurubelnițele și sfoara. Dacă ar fi singur, ar ști și unde îi sînt gîndurile. Cum să poată face marile invenții care aveau să schimbe lumea, cînd sora și părinții lui clădeau asemenea munți de dezordine?

În această după-amiază de sîmbătă Peter scotoci mai adînc, spre fundul sertarului. Căuta un cîrlig, dar fără să-și facă mari speranțe. Puse mîna pe un arc mic și unsuros, care căzuse

din foarfecele de grădină. Îi dădu drumul. În spatele lui se găsea un pachet de semințe – prea vechi ca să mai fie plantate, nu destul de vechi ca să fie aruncate. Ce familie! se gîndi Peter în timp ce-și împinse degetele pînă-n fundul sertarului. De ce nu sîntem și noi ca alți oameni, cu baterii în toate cele, cu jucării care funcționează, puzzle-uri și jocuri de cărți complete și toate lucrurile la locul lor, în dulapul potrivit? Mîna îi cuprinse ceva rotund și rece. Scoase o cutiuță bleumarin cu capac negru. Pe o etichetă albă scria „Cremă invizibilă". Se uită îndelung la aceste cuvinte, încercînd să le priceapă înțelesul. Înăuntru se găsea o cremă albă și groasă, cu suprafața netedă. Nu fusese folosită niciodată. Își înfipse vîrful arătătorului în ea. Substanța era rece – nu recele dur, intens, al gheții, ci o răcoare cremoasă, mătăsoasă, desăvîrșită. Își trase degetul înapoi și țipă surprins. Vîrful arătătorului îi dispăruse. Nu se mai vedea nici urmă de el. Înșurubă capacul la loc și urcă repede la etaj, în camera lui. Puse cutia pe un raft și dădu hainele și jucăriile la o parte, ca să se poată

așeza pe jos, cu spatele sprijinit de pat. Trebuia să se gîndească.

Mai întîi își studie arătătorul. Era aproape la fel de scurt ca și degetul mare. Pipăi spațiul unde ar fi trebuit să fie bucata de deget dispărută. Nu se simțea nimic. Vîrful degetului nu îi era pur și simplu invizibil. Se evaporase cu totul.

După ce se gîndi în liniște o jumătate de oră, Peter se duse la fereastră, care dădea înspre grădina din spate. Gazonul era echivalentul în aer liber al sertarului din bucătărie. Iată-i pe părinții săi întinși pe burtă pe pături, pe jumătate adormiți, absorbind căldura soarelui. Între ei zăcea Kate, care probabil că își imagina că dă bine să stai la soare. În jurul acestui trio se înșirau resturile după-amiezii lor irosite de sîmbătă: cești de ceai, ceainicul, ziare, sandviciuri pe jumătate mîncate, coji de portocală, iaurturi golite. Se uită plin de amărăciune la familia lui. Nu puteai face nimic cu oamenii ăștia, dar nici nu-i puteai arunca. Sau, mai știi, poate… Trase adînc aer în piept, își puse cutiuța albastră în buzunar și coborî.

Peter îngenunche lîngă mama lui. Aceasta murmură somnoroasă ceva.

— Trebuie să ai grijă să nu te ardă soarele, mami, spuse Peter amabil. Vrei să te dau cu cremă pe spate?

Viola Fortune mormăi ceva care aducea cu un da. Peter scoase cutiuța. Îi era greu să deșurubeze capacul fără degetul arătător. Își trase pe mînă mănușa desperecheată pe care o culesese cînd trecuse prin bucătărie. Spatele alb al mamei lui strălucea în lumina soarelui. Totul era pregătit.

În mintea lui, Peter nu se îndoia nici un pic că își iubește mama din tot sufletul și că, la rîndul ei, și ea îl iubește. Îl învățase cum să facă singur caramele și cum să scrie și să citească. Sărise o dată cu parașuta dintr-un avion și stătea cu el acasă ca să-l îngrijească atunci cînd era bolnav. Era singura mamă din cîte știa el care putea sta în cap fără să se sprijine. Dar Peter se hotărîse deja, iar ea trebuia să dispară. Scoase niște cremă rece cu vîrful degetului înmănușat. Mănușa nu dispăru. Magia nu părea să funcționeze decît pe

țesut viu. Lăsă crema să cadă chiar pe mijlocul spatelui mamei sale.

— Ah, oftă ea fără prea mult entuziasm. E foarte rece.

Peter începu să întindă crema uniform, iar mama sa începu imediat să dispară. A existat un moment neplăcut, cînd capul și picioarele îi erau încă pe iarbă, fără nimic care să le unească. Peter se grăbi să-i întindă alifia și peste cap și glezne.

Dispăruse. Gazonul unde stătuse întinsă era turtit, dar chiar în timp ce Peter privea, firele de iarbă se ridicau deja.

Peter se duse cu cutiuța albastră lîngă tatăl lui.

— Te arde soarele, tati, spuse Peter. Vrei să te dau cu cremă?

— Nu, spuse tatăl lui fără să deschidă ochii.

Dar Peter scosese deja o cantitate mare de cremă și o întindea pe umerii tatălui său. Să fie clar: cu excepția mamei lui, Peter nu iubea pe nimeni așa de mult cum își iubea tatăl. Și era limpede ca lumina zilei că, la rîndul lui, și tatăl său îl iubea. Thomas Fortune mai avea încă în garaj motocicleta de 500 centimetri

cubi (alt obiect care nu putea fi aruncat) și-l scotea pe Peter la plimbare cu ea. Îl învățase cum să fluiere, cum să-și lege șireturile într-un fel aparte și cum să arunce pe cineva peste umăr. Dar Peter se hotărîse deja, iar tatăl său trebuia să dispară. De data asta a întins crema de la picioare spre cap în mai puțin de un minut și pe iarbă n-au mai rămas decît ochelarii de citit ai lui Thomas Fortune.

Nu mai rămînea decît Kate. Aceasta stătea satisfăcută pe burtă, între cei doi părinți invizibili. Peter se uită în cutiuță. Mai rămăsese chiar cît trebuia pentru o persoană mai mică. I-ar fi luat ceva mai mult timp să recunoască faptul că-și iubea sora. O soră era pur și simplu *acolo*, fie că voiai sau nu. Dar îi plăcea să se joace cu ea cînd era binedispusă, avea genul de față care te făcea să stai de vorbă cu ea și probabil că era adevărat că, indiferent ce-ar fi fost, o iubea, așa cum îl iubea și ea pe el. Totuși Peter se hotărîse deja, iar Kate trebuia să dispară.

Știa că ar fi fost o greșeală s-o întrebe pe Kate dacă voia s-o dea cu cremă pe spate. Ar

fi bănuit imediat că-i ceva necurat la mijloc. Pe copii era mai greu să-i prostești decît pe adulți. Își trecu degetul pe fundul cutiei și tocmai era pe punctul de a pune pe Kate un strop de cremă, cînd ea deschise ochii și îi văzu mîna înmănușată.

— Ce faci? țipă Kate.

Sări în sus, îl lovi pe Peter peste braț și astfel crema ce fusese destinată spatelui ajunse să-i aterizeze pe cap. Acum era în picioare, scărpinîndu-se în creștet.

— Mami, tati, a pus ceva unsuros pe mine! se tîngui ea.

— Of, nu! spuse Peter.

Capul și mîinile lui Kate dispăreau. Iar acum alerga în jurul grădinii ca o găină fără cap, dînd din brațele scurtate. Ar fi țipat ca din gură de șarpe dacă ar mai fi avut cu ce. Ce groaznic! se gîndi Peter și o porni după ea.

— Kate! Ascultă-mă! Oprește-te!

Dar Kate nu mai avea urechi. Continua să alerge în cercuri din ce în ce mai mari, pînă ce se izbi de zidul grădinii și ricoșă înapoi în brațele lui Peter. Ce familie! se gîndi el în

timp ce întindea ultimele rămășițe de cremă invizibilă peste Kate. Și ce ușurare cînd în cele din urmă dispăru și ea și în grădină se lăsă liniștea.

Mai întîi voia să fie ordine. Adună gunoiul de pe gazon și îl aruncă la tomberon – inclusiv ceainicul, cănile și toate celelalte, făcînd astfel economie la spălat. De-acum înainte casa va fi gospodărită eficient. Se duse la el în cameră cu un sac mare de plastic și îl umplu cu tot felul de lucruri ce nu păreau a fi la locul lor. A considerat gunoi tot ce-i fusese lăsat în cale: hainele de pe jos, jucăriile de pe pat, perechile de pantofi în plus. A patrulat prin casă, strîngînd lucrurile împrăștiate, ce creau impresia de dezordine. Cu dormitoarele surorii și părinților săi a rezolvat problema închizînd pur și simplu ușile. Camera de zi a despuiat-o de toate pernele, ornamentele, fotografiile înrămate și cărțile. În bucătărie a golit rafturile de farfurii, cărți de bucate și borcane cu murături dezgustătoare. La sfîrșitul după-amiezii, cînd își termină treaba, la tomberon erau aliniați unsprezece saci de gunoi.

Și-a făcut cina: un sandvici cu zahăr. După aceea a aruncat farfuria și cuțitul la gunoi. Apoi s-a plimbat prin casă, admirînd camerele goale. Acum putea în sfîrșit să gîndească limpede, acum putea în sfîrșit să înceapă să-și inventeze invențiile – asta de îndată ce va găsi un creion și o foaie curată de hîrtie. Problema era că obiectele de genul creioanelor, care zăcuseră împrăștiate, erau, probabil, într-unul din cei unsprezece saci de lîngă tomberon. Nu contează. Înainte să înceapă munca serioasă, se va relaxa cîteva minute în fața televizorului. În familia Fortune televizorul nu era interzis, dar nici încurajat. Rația zilnică era de o oră. Doamna și domnul Fortune erau convinși că mai mult de-atît ar fi dăunat creierului. N-aveau nici o dovadă științifică pentru această teorie. Era ora șase după-amiaza cînd Peter s-a așezat în fotoliu, cu un litru de limonadă, un kilogram de caramele și un pandișpan lîngă el. În seara aceea s-a uitat la porția de programe TV pe o săptămînă. Era trecut de unu noaptea cînd s-a ridicat în picioare, împleticindu-se, și a pornit-o împiedicat pe holul întunecat.

— Mami! strigă el. Nu mă simt bine.

S-a postat lîngă veceu, așteptîndu-se la ce-i mai rău. Nu s-a întîmplat. S-a întîmplat însă ceva și mai neplăcut. De sus se auzi un sunet greu de descris. Era un soi de mers scîrțîit, plescăit, ca de șlapi, ca și cînd o creatură cle-ioasă traversa pe vîrfuri o baltă gigantică de gelatină verde. Lui Peter îi trecu greața și îl apucă în schimb groaza. Stătea în fața scărilor. Aprinse lumina și se uită în sus.

— Tati, zise el răgușit. Tati?

Nici un răspuns.

N-avea rost să încerce să doarmă la parter. Nu avea pături, iar pernele le aruncase el pe toate. Începu să urce scările. Fiecare treaptă scîrțîia și îl dădea de gol. Inima îi bubuia în urechi. I s-a părut că aude din nou zgomotul, dar nu era sigur. Se opri și își ținu respirația. Nu se auzea decît tăcerea șuierătoare și bătăile inimii lui. Mai urcă tiptil trei trepte. Măcar de-ar fi Kate la ea în cameră, vorbind cu păpu-șile. Era la patru pași de palier. Dacă fusese vreun monstru care-și tîrîia picioarele încoace și încolo prin balta de gelatină, acum se oprise

și-l aștepta. Pînă la camera lui mai erau șase pași. Numără pînă la trei și țîșni. Trînti ușa în urma lui, o încuie și se sprijini de ea, așteptînd.

Era în siguranță. Camera arăta goală și amenințătoare. Se sui în pat, îmbrăcat și încălțat, gata să iasă pe geam dacă monstrul i-ar fi spart ușa. În noaptea aceea Peter n-a dormit, a alergat. Și-a alergat prin vise, pe coridoare cu ecou, prin deșerturi de pietre și scorpioni, prin labirinturi de gheață, de-a lungul unui tunel roz, înclinat și spongios, cu pereți din care picura apă. În acel moment și-a dat seama că nu era urmărit de monstru. Îi fugea pe gît în jos.

Se trezi speriat și se ridică. Afară era lumină. Putea fi dimineața tîrziu sau după-amiaza devreme. Ziua avea deja un iz de istoveală. Își descuie ușa și-și iți capul pe după ea. Liniște. Pustiu. Trase draperiile din camera lui. Lumina soarelui se revărsă înăuntru și Peter începu să se simtă mai curajos. De afară se auzeau cîntec de păsări, zgomotul traficului, huruitul unei mașini de tuns iarba. Cînd se va întuneca, se va reîntoarce și monstrul. Era nevoie de o

capcană, se gîndi el. Dacă voia să gîndească limpede și să-și inventeze invenția, atunci trebuia să rezolve problema monstrului odată pentru totdeauna. Avea nevoie de... ia să vedem... douăzeci de piuneze, o lanternă, o greutate la capătul unei sfori legate de-un băț…

Aceste gînduri l-au trimis jos, în bucătărie. Trase sertarul. Tocmai dădea la o parte un pachet de suporturi de lumînări pentru tort, care se topiseră pe jumătate la ultima folosire, cînd își observă arătătorul. Era iarăși întreg! Crescuse la loc. Efectul cremei dispăruse. Abia ce începea să se gîndească la ce-ar putea însemna asta, cînd simți o mînă pe umăr. Monstrul? Nu, Kate, întreagă, într-o bucată.

Peter începu să trăncănească fără noimă:

— Doamne, bine că ești aici. Am nevoie de ajutorul tău. Fac o capcană. Vezi tu, chestia aia e…

Kate îl trăgea de mînă.

— Te-am strigat întruna din grădină. Și tu tot ai stat aici, uitîndu-te la sertar. Hai să vezi ce facem. Tati a găsit un motor de la o mașină veche de tuns iarba. O să facem un *aeroglisor*!

— Un aeroglisor!

Peter se lăsă condus afară. Cănile, cojile de portocală, ziarele și părinții – toate erau dezinvizibilizate.

— Hai, vino, îl strigă mama sa. Vino să ne ajuți.

Thomas Fortune avea în mînă o cheie franceză.

— Cu ajutorul tău, s-ar putea să reușim, spuse el.

În timp ce alerga spre părinții lui, Peter se întrebă ce zi era azi. Tot sîmbătă? Se hotărî să nu întrebe.

Capitolul 4

Bătăuşul

La şcoala lui Peter exista un bătăuș și numele lui era Barry Tamerlane. Nu arăta ca un bătăuș. Nu era zdrențăros, n-avea o față slută, nu rînjea înspăimîntător, încheieturile degetelor nu îi erau acoperite de zgaibe și n-avea la el arme periculoase. Nu era foarte mare. Nu era nici genul acela de individ mic, slăbuț și osos care se dovedește a fi un luptător de temut. Acasă n-o încasa, cum e cazul cu mulți bătăuși, și nici răsfățat nu era. Părinții îi erau de treabă, dar stricți și oarecum naivi. Vocea nu-i era nici puternică, nici răgușită, ochii nu îi erau mici și duri și nici măcar nu era foarte prost. De fapt era destul de rotofei și moale, chiar dacă nu tocmai grăsuliu, purta ochelari, avea o față rozalie și puhavă și un aparat ortodontic argintiu pe dinți. Deseori

afișa o expresie tristă și neajutorată, care pe unii adulți îi impresiona și lui îi prindea bine cînd trebuia să iasă dintr-un bucluc.

Deci ce-l făcea pe Barry Tamerlane un bătăuș de succes? Această întrebare îi stîrnise multe gînduri visătoare lui Peter. Concluzia la care a ajuns a fost că existau două explicații pentru succesul lui Barry. Prima era că părea în stare să treacă extrem de repede de la a vrea la a avea ceva. Dacă erai pe terenul de joacă cu o jucărie care-i plăcea lui Barry Tamerlane, pur și simplu ți-o smulgea din mîini. Dacă avea nevoie de un creion în clasă, se întorcea pur și simplu și-l „împrumuta“ pe-al tău. Dacă era undeva vreo coadă, el se ducea direct în față. Dacă era furios pe tine, ți-o spunea și apoi te lovea foarte tare. A doua explicație pentru succesul lui Tamerlane era că tuturor le era frică de el. Nimeni nu știa exact de ce. Numele însuși – Barry Tamerlane – era de ajuns ca să te facă să simți o mînă de gheață scormonindu-ți prin măruntaie. Ți-era teamă de el fiindcă și celorlalți le era. Era înspăimîntător deoarece avea reputația că e

înspăimîntător. Cînd îl vedeai că vine, te dădeai la o parte din calea lui, iar cînd îți cerea dulciurile sau jucăriile, i le dădeai. Așa făcea toată lumea, prin urmare părea rezonabil să faci la fel.

La școală Barry Tamerlane era un băiat cu autoritate. Nimeni nu-l putea împiedica să obțină ce voia. Nici chiar el nu se putea împiedica. Era o forță oarbă. Uneori lui Peter îi părea un fel de robot programat să facă exact ce trebuia să facă. Ciudat era că nu-i păsa că n-are prieteni sau că toată lumea îl ura și-l evita.

Bineînțeles că Peter se ținea departe de bătăuș, dar era și foarte interesat de el. Barry Tamerlane era un mister. Cînd a împlinit unsprezece ani, Barry a invitat o duzină de băieți de la școală la ziua lui. Peter a încercat să se fofileze, dar părinții lui nici n-au vrut să audă. Lor, personal, le plăceau domnul și doamna Tamerlane, așa că, după regulile logicii adulte, și lui Peter trebuia să-i placă de Barry.

Sărbătoritul își întîmpină zîmbitor musafirii la ușă.

— Salut, Peter! Mulțumesc. Hei, mami, tati, uite ce mi-a adus prietenul meu Peter!

În după-amiaza aceea Barry a fost drăguț cu toți invitații. A luat parte la jocuri și nu s-a așteptat să cîștige de fiecare dată doar pentru că era ziua lui. A rîs împreună cu părinții săi, a umplut paharele și a ajutat la strînsul și spălatul vaselor. La un moment dat Peter a aruncat pe furiș o privire în camera lui Barry. Erau cărți peste tot, un trenuleț pe jos, un ursuleț de pluș vechi pe pat, sprijinit de o pernă, un set de chimie, un joc video – un dormitor exact ca al lui.

La finalul după-amiezii Barry i-a dat lui Peter un ghiont prietenos în braț și i-a spus:

— Ne vedem mîine, Peter.

Așadar, Barry Tamerlane duce o viață dublă, se gîndi Peter în drum spre casă. În fiecare dimineață, undeva pe traseul de acasă pînă la școală, băiatul se transformă în monstru, iar la sfîrșitul zilei monstrul redevine băiat. Aceste gînduri l-au făcut pe Peter să se piardă în tot felul de reverii despre poțiuni și descîntece care schimbă oamenii, iar apoi, în săptămînile

care au urmat petrecerii de ziua lui Barry, nu s-a mai gîndit la asta. E un adevărat mister cum ne obișnuim să trăim cu misterele, iar în univers existau enigme mult mai mari decît Barry Tamerlane.

O astfel de enigmă îl preocupase foarte mult pe Peter în ultimul timp. Se îndrepta într-o zi spre bibliotecă și tocmai mergea pe coridorul din fața clasei sale, cînd două fete din clasele mai mari trecură pe lîngă el.

Una dintre ele îi spuse prietenei ei:

— Dar de unde știi că acum nu visezi? Poate numai visezi că vorbești cu mine.

— Ei bine, spuse prietena, aș putea pur și simplu să mă ciupesc și m-aș trezi.

— Ia mai gîndește-te, spuse prima fată. Să presupunem că ai visat doar că te-ai ciupit și ai visat că te-a durut. Totul ar putea fi doar un vis și tu habar n-ai avea…

Au dat colțul și duse au fost. Peter se opri să se gîndească. Era o idee pe care și-o formase și el pe jumătate în minte, dar n-o exprimase niciodată atît de clar. Se uită în jurul lui. Cartea de la bibliotecă pe care o avea în mînă,

coridorul luminos și lat, luminile din tavan, sălile de clasă la stînga și la dreapta, elevii care ieșeau din ele – toate astea s-ar putea să nu fie de fapt acolo. S-ar putea să nu fie decît gînduri din mintea lui. Chiar lîngă el, pe perete, se găsea un extinctor. Întinse mîna și-l atinse. Metalul roșu era rece la pipăit. Era solid, real. Cum să nu fie acolo? Pe de altă parte așa se întîmpla și în vise: totul părea să fie adevărat. Numai cînd te trezeai, îți dădeai seama c-ai visat. Cum putea fi sigur că nu visa extinctorul, nu visa roșul, nu visa senzația pe care i-o dădea?

Zilele treceau și Peter se gîndi tot mai mult la problema asta. Într-o după-amiază, pe cînd stătea în grădină, își dădu seama că dacă el visa lumea, atunci tot ce se găsea în ea și tot ce se întîmpla în ea era din cauza lui. Sus de tot, deasupra capului său, un avion își începea coborîrea. Soarele se reflecta în săgeți argintii pe aripile lui. Pasagerii care-și îndreptau acum spătarele scaunelor și lăsau deoparte revistele n-aveau cum să știe că erau visați de un băiat de la sol. Însemna asta și că atunci cînd se

prăbușea un avion, era vina lui? Ce gînd teribil! Însă dacă așa stăteau lucrurile, oricum nu existau accidente aviatice adevărate. Erau doar vise. Chiar și așa, se uită îndelung la avion și își dori din toate puterile să ajungă cu bine la aeroport. Ceea ce se și întîmplă.

Peste vreo două zile mama lui Peter a venit seara la el în cameră ca să-l sărute înainte de culcare. Chiar cînd buzele ei îi atingeau obrazul, lui Peter îi mai trecu un gînd prin minte. Dacă el visa, ce-o să se întîmple cu mama lui cînd se va trezi? Va fi altă mamă, mai mult sau mai puțin identică, numai că reală? Sau o persoană complet diferită? Sau nimeni? Viola a fost destul de surprinsă cînd Peter a cuprins-o cu brațele pe după gît și nu i-a mai dat drumul.

Cum zilele treceau și Peter întorcea problema pe toate fețele în mintea lui, începu să creadă că, probabil, era adevărat că viața nu-i decît vis. Și felul în care copiii se revărsau dimineața în școală ca un fluviu uman, și felul în care vocea profesoarei plutea în jurul clasei, și felul în care i se mișca fusta atunci cînd se

îndrepta spre tablă, toate erau ca într-un vis. Și, tot ca într-un vis, se trezi brusc cu profesoara stînd lîngă el și zicîndu-i:

— Peter, Peter! Ești atent? Iar visezi cu ochii deschiși?

A încercat să-i spună adevărul.

— Cred, spuse el, rostind cuvintele foarte grijuliu, că *visam* despre visatul cu ochii deschiși.

Întreaga clasă a început să rîdă. Norocul lui Peter era că doamna Burnett avea o slăbiciune pentru el. I-a ciufulit freza și i-a spus „Fii atent“, apoi s-a întors în fața clasei.

Așa s-a întîmplat că odată, în timpul recreației, Peter stătea de unul singur la marginea terenului de joacă. Oricine ar fi urmărit scena ar fi văzut un băiat în picioare, lîngă un zid, cu un măr în mînă, uitîndu-se în gol și nefăcînd nimic. De fapt Peter gîndea intens. Fusese pe punctul de a-și mînca mărul, cînd a avut o altă idee genială. O veritabilă descoperire. Dacă viața e un vis, atunci moartea trebuie să fie momentul cînd te trezești. Era atît de simplu, încît trebuia să fie adevărat. Cînd mureai,

visul se termina și te trezeai. Asta voiau oamenii să spună cînd vorbeau despre mersul în rai. Era ca o trezire. Peter zîmbi. Tocmai dădea să se răsplătească cu o mușcătură din măr, cînd își ridică privirea și se trezi uitîndu-se la fața rotundă și rozalie a lui Barry Tamerlane, bătăușul școlii.

Acesta zîmbea, dar nu părea fericit. Zîmbea pentru că voia ceva. Traversase terenul de joacă în linie dreaptă pînă la Peter, trecînd direct prin partidele de fotbal, șotron și coardă.

Întinse mîna și spuse simplu:

— Vreau mărul ăla.

Apoi zîmbi din nou. Aparatul dentar scăpără argintiu în lumina soarelui.

Să fie clar: Peter nu era un laș. Odată coborîse șchiopătînd, cu o gleznă scrîntită, dar fără să crîcnească, un munte în Țara Galilor. Iar altădată se repezise îmbrăcat în marea agitată ca să scoată din valuri cîinele unei doamne. Dar n-avea inimă să se bată. Se dădea în lături. Era destul de puternic pentru vîrsta lui, dar știa că n-ar putea învinge într-o bătaie, pentru că nu era în stare să lovească pe cineva

tare de tot. Cînd pe terenul de joacă izbucnea cîte-o încăierare și toți copiii se strîngeau acolo, lui Peter i se făcea rău la stomac și i se înmuiau picioarele.

— Haide, spuse Barry Tamerlane pe o voce rezonabilă. Dă-l încoace, că altfel îți sparg fața.

Peter simți cum îi amorțește trupul de la picioare în sus. Mărul era galben cu pete roșii alungite. Coaja îi era ușor zbîrcită, fiindcă îl adusese la școală cu o săptămînă în urmă și de-atunci stătuse în bancă, umplînd-o cu o aromă dulce, lemnoasă. Merita o față spartă? Categoric, nu. Pe de altă parte putea să se despartă de el numai fiindcă i-o cerea un bătăuș?

Se uită la Barry Tamerlane. Acesta se mai apropiase puțin. Fața lui rozalie și rotundă era îmbujorată. Ochelarii îi măreau ochii. O bășică de salivă îi atîrna între rama aparatului dentar și un dinte din față. Nu era nici mai mare și, în mod sigur, nici mai puternic decît Peter.

Simțind că în jurul colțului de teren unde se găsea Tamerlane se isca o dramă, cîțiva copii începeau deja să se adune într-un cerc neuniform.

— Haida, Pete. Dă-i peste gură! zise cineva inutil.

Barry Tamerlane se întoarse și îl străfulgeră cu privirea, iar băiatul se furișă în spatele mulțimii.

— Hai, Barry! Hai, Bas! spuneau alte voci.

Lui Barry Tamerlane nu-i plăcea să fie refuzat. Se pregătea de bătaie. Își retrăsese mîna, și-o făcuse pumn și se întorsese în lateral. Genunchii îi erau ușor îndoiți și se legăna dintr-o parte într-alta. Părea să știe ce face.

Cercului i se alăturară și alți elevi. Peter auzi cum vestea se răspîndește pe terenul de joacă: „Bătaie! Bătaie!". Copiii năvăleau din toate direcțiile.

Lui Peter îi bubuia inima în urechi. Ultima dată cînd se găsise într-o asemenea situație fusese un motan cu un as uman în mîneca păroasă. Dar acum lucrurile nu mai erau atît de simple. Încercînd să cîștige timp, mută mărul dintr-o mînă într-alta și spuse:

— Chiar vrei mărul ăsta?

— M-ai auzit doar, spuse Tamerlane cu o voce egală. Mărul ăla-i al meu.

Peter se uită la băiatul care se pregătea să-l pocnească și-și aminti petrecerea din urmă cu trei săptămîni, cînd Barry fusese atît de cald și de prietenos. Acum își schimonosea fața, ca să pară cît se poate de răutăcios. Oare ce-l făcea să creadă că la școală putea face orice sau că putea lua orice voia?

Peter îndrăzni să-și întoarcă o clipă privirea dinspre Barry și văzu cum cercul de fețe agitate și temătoare se apropie. Ochii le erau larg deschiși, gurile atîrnau căscate. Teribilul Tamerlane era pe punctul de a face pe cineva una cu pămîntul și nimeni nu i s-ar fi putut împotrivi. Ce-l făcea pe Barry cel durduliu și roz atît de puternic? Imediat și din senin, Peter găsi răspunsul. Evident, se gîndi el. *Noi*. Noi l-am visat în rolul de bătăuș al școlii. Nu e mai puternic decît nici unul dintre noi. Noi i-am visat puterea și influența. Noi l-am transformat în ceea ce este. Cînd merge acasă, nimeni nu-l crede bătăuș, iar Barry redevine el însuși.

Barry vorbi din nou:

— Asta-i ultima ta șansă. Dă-mi mărul sau îți trag un șut pînă-n mijlocul săptămînii viitoare.

Drept răspuns, Peter ridică mărul la gură și luă o mușcătură imensă.

— Știi ceva? spuse el încet în timp ce mesteca. Nu te cred. De fapt o să-ți zic ceva așa, pe gratis. Nici nu cred că existi.

Din mulțime se auziră un icnet și cîteva chicote. Peter părea foarte sigur pe el. Poate că era adevărat.

Pînă și Barry se încruntă și încetă să se mai legene.

— Ce-ai zis?

Lui Peter îi dispăruse teama cu totul. Stătea chiar în fața lui Barry, zîmbind ca și cînd i-ar fi fost milă de el că nu există. Acum, după multe săptămîni în care se întrebase dacă viața e cu adevărat doar un vis, Peter hotărîse că bătăușul Tamerlane era cu siguranță doar un vis, iar dacă îl va pocni cu toată puterea pe Peter în figură, nu-l va durea mai mult decît dacă l-ar lovi o umbră.

Barry își revenise și se pregătea de atac.

Peter mai mușcă o dată din măr. Își apropie fața de a lui Barry și se uită la el ca și cînd n-ar fi fost decît o poză amuzantă pe un perete.

— Nu ești decît un jeleu dolofan și roz… cu dinți de metal.

Mulțimea izbucni într-un hohot de rîs care se răspîndi și continuă. Se auzeau hlizeli și chicote și chiote. Copiii se prindeau unii de alții sau se plesneau peste genunchi. Se prefăceau, bineînțeles. Voiau să-și arate unii altora că nu le mai e teamă. Prin mulțime se azvîrleau fragmente din insultă. „Jeleu roz… dinți de metal… un jeleu cu dinți!“ Peter știa că spusese ceva nemilos. Dar ce conta? Oricum Barry nu era real. Obrajii îi erau de un roz aprins, mai lucios decît orice jeleu. Îi displăcea profund ce se întîmpla.

Peter continuă înainte ca Barry să-și poată concentra furia:

— Am fost la tine acasă. Ții minte? De ziua ta. Nu ești decît un băiețel drăguț, ca oricare altul. Te-am văzut cum ai ajutat-o pe mami să spele vasele…

— Oooo! îngînă mulțimea pe o notă lungă și coborîtoare de afecțiune prefăcută.

— Nu-i adevărat, scuipă Barry.

Ochii îi scăpărau.

— Și m-am uitat la tine în cameră și ți-am văzut ursulețul culcușit la tine în pat.

— AAAAAHH! strigă mulțimea.

Sunetul se prăbuși de la o tonalitate și mai înaltă, plonjînd în batjocură:

— Oooooh! Puiuțul și micuțul de Basy… ursulică mutulică… aaaah.

Bineînțeles că nu exista acolo nici un copil care să nu iubească încă vreun animal de pluș terfelit și care să nu se culce cu el seara. Dar era minunat să știi că și bătăușul avea așa ceva.

Probabil că Barry Tamerlane se gîndea în continuare să-l pocnească pe Peter peste față. În timp ce strigătele și batjocura se întețeau, ridică brațul și își strînse molatic pumnul. Și apoi se întîmplă ceva groaznic. Izbucni în plîns. Faptul nu mai putea fi ascuns. Lacrimile îi curgeau în șiroaie rapide pe ambele părți

ale nasului și Barry nu-și mai putea controla respirația. Întreg trupul îi zvîcnea în timp ce se chinuia să ia guri mici de aer. Dar mulțimea n-avea milă.

— Puiuțu' Basum vrea la mămica…

— Îl vrea pe ursulică mutulică…

— Ooooo! Uitați-vă la el…

Iar bietul Barry plîngea de-acum așa de tare, că nici n-avea puterea să plece de acolo. Pur și simplu stătea în mijlocul cercului de copii și plîngea cu muci, cu fața ascunsă în palme. Toți și toate îi erau împotrivă. Nimeni nu mai credea în el. Bășica de vis se spărsese și bătăușul dispăruse odată cu ea.

Încetul cu încetul, rîsul și tachinările se potoliră și mulțimea se lăsă cuprinsă de o tăcere jenată. Copiii începură să se împrăștie înapoi la jocurile lor. O profesoară traversă în grabă terenul de joacă, cuprinse cu brațele umerii băiatului singuratic și îl duse de-acolo, spunînd:

— Bietul copil. S-a luat cineva de tine?

Tot restul acelei dimineți Barry a fost foarte potolit în clasă. A stat aplecat peste teme, n-a

ridicat capul și nici n-a privit pe nimeni în ochi. Părea că încearcă să se facă mai mic sau să dispară cu totul.

Peter, pe de altă parte, se simțea plin de sine. Se întoarse de pe terenul de joacă și își luă locul în bancă, chiar în spatele lui Barry, prefăcîndu-se că nu observă ocheadele și zîmbetele recunoscătoare din jurul lui. Îl făcuse praf pe bătăuș fără să miște un deget și aproape toată școala fusese de față. Era un erou, un cuceritor, un superman. Nu exista nimic ce n-ar fi putut dobîndi cu strălucitoarea și șireata lui inteligență.

Dar pe măsură ce dimineața trecea, începu să se simtă altfel. Începu să fie bîntuit de vorbele sale. Chiar le spusese? Deveni conștient de silueta șifonată a lui Barry Tamerlane din fața lui. Peter se aplecă în față și-l lovi ușor peste spinare cu o linie. Dar Barry dădu din cap și nu se întoarse. Peter se rușină, amintindu-și și alte lucruri pe care le spusese. Încercă să-și aducă aminte cît de nesuferit fusese Barry. Se strădui să se concentreze pe victorie, dar ea nu-l mai încînta. Își bătuse joc

de Barry pentru că era gras și purta aparat dentar, pentru că avea un ursuleț și își ajutase mama. Voise să se apere și să-i dea lui Barry o lecție, dar sfîrșise prin a-l transforma în obiectul batjocurii și disprețului întregii școli. Cuvintele sale răniseră mai mult decît un pumn tras direct în nas. Îl zdrobise pe Barry. Cine era acum „bătăușul“?

Cînd s-a dus să ia prînzul, Peter a lăsat un bilețel pe banca lui Barry. Pe el scria: „Vrei să jucăm fotbal? P.S.: Și eu am un ursuleț de pluș și trebuie să ajut la spălatul vaselor. Peter“.

Lui Barry îi fusese groază să dea ochii cu lumea în următoarea recreație, așa că acceptă bucuros. Cei doi băieți au organizat o partidă și au făcut în așa fel încît să fie în aceeași echipă. S-au ajutat unul pe altul să marcheze, iar la final s-au îndepărtat braț la braț. Nu mai avea sens să rîdă cineva de Barry. El și Peter au devenit prieteni – nu neapărat foarte apropiați, totuși prieteni. Barry și-a prins biletul de la Peter cu o piuneză deasupra biroului din camera lui, iar bătăușul, ca orice vis urît, a fost repede uitat.

Capitolul 5

Hoţul

Toţi vecinii vorbeau despre hoţ. Cu luni în urmă spărsese o casă de la capătul străzii. S-a strecurat înăuntru pe o fereastră din dos, în miezul unei după-amiezi senine, cînd nu era nimeni acasă. A șters-o cu furculiţele și cuţitele și cu un tablou. Acum înainta pe stradă: o casă de pe o parte, apoi una de pe cealaltă parte.

Ce tupeu! spunea lumea întruna. Pîn-aici i-a fost! Aseară a jefuit numărul opt, săptămîna viitoare vine la rînd numărul nouă.

Dar nu, el aștepta trei sau patru săptămîni, apoi sărea la numărul unsprezece. După aceea venea chiar a doua zi și jefuia numărul doisprezece. Fura televizoare, aparate video, computere, statui, bijuterii. Știa să descuie zăvoare, să se caţere pe burlane, să dezactiveze alarme

antifurt, să deschidă încuietori de geamuri, să se împrietenească cu cîinii furioși și să plece cu prada în toiul zilei, fără să fie văzut. Era un magician, un maestru al furtului. Era invizibil, mut și imponderabil. Nu lăsa urme prin straturile din grădini și nici amprente pe clanțele de la uși.

Poliția era descumpănită. Doi agenți în civil au fost trimiși să supravegheze strada într-un vehicul fără însemne. Toată lumea știa cine sînt. Au stat în mașină, rezolvînd cuvinte încrucișate și mîncînd sandviciuri, pînă ce au fost chemați la treburi mai importante. După o jumătate de oră tîlharul a acționat din nou și a sustras o cutie cu săpunuri parfumate și scumpe și un baston cu mîner de argint din casa doamnei Goodgame, o bătrînă bogată, cu dinți galbeni, ieșiți în afară, care locuia singură. Bastonul îi aparținuse străbunicului ei, un misionar renumit pentru duritatea lui. Îl folosise ca să-i tărbăcească pe copiii africani cînd nu-și învățau lecțiile din Biblie.

— Avea o imensă valoare sentimentală! s-a tînguit doamna Goodgame cînd a venit să-i

dea vestea mamei lui Peter. A călătorit de trei ori în jurul lumii în secolul al nouăsprezecelea. Și săpunul meu, scumpul meu săpun...

— Mă bucur c-a luat afurisitul ăla de baston, i-a spus Peter lui Kate după ce doamna Goodgame a plecat. Sper ca hoțul să-l rupă de genunchi.

Kate a dat din cap cu înverșunare.

— Păcat că nu i-a luat dinții!

Adevărul e că doamna Goodgame, în ciuda numelui[1] care-o făcea să pară de treabă, nu era simpatizată de copiii de pe stradă. Făcea parte din specia aceea rară de adulți nefericiți care sînt profund iritați de faptul că există copii. Cînd se jucau afară, striga la ei și îi certa că „vă adunați în fața casei mele“. Era convinsă că gunoiul pe care-l sufla vîntul în bucățica ei de curte era pus acolo de copiii obraznici. Dacă vreo minge sau vreo jucărie ateriza în grădina ei, se repezea afară și le confisca. Era veșnic prost dispusă și faptul că și copiii o sîcîiau înrăutățea și mai tare lucrurile. S-o

---

1. În limba engleză *Goodgame* înseamnă „joc bun“.

enervezi pe doamna Goodgame devenise un soi de sport. Părinții lui Peter spuneau că e un pic nebună și demnă de milă. Ei încercau întotdeauna să fie drăguți cu ea. Dar copiilor le venea mai greu să simtă milă pentru un adult cu colți îngălbeniți, care-i fugărea pe stradă.

Așa că Peter n-a fost foarte deranjat că săpunul și bastonul doamnei Goodgame fuseseră șparlite. Începea să simtă un oarecare respect pentru tîlhar. Se hotărî să-l poreclească Sam Săpunici. Era tare îndrăzneț dacă dădea iama printr-o stradă întreagă, casă după casă, în ordine crescătoare! Parcă voia să fie prins.

Lunile au trecut. Au mai fost sparte alte cîteva case. Numerele cincisprezece, nouăsprezece, douăzeci și doi și douăzeci și șapte. Nu exista nici urmă de îndoială: Săpunici se îndrepta spre Peter, spre numărul treizeci și opt.

Peter petrecuse mult timp făcînd calcule cu creionul pe hîrtie. Din cîte-și dădea el seama, nu exista nici un sistem după care tîlharul își alegea numerele caselor. Dar dacă o va ține tot așa, în mai puțin de două săptămîni va

ajunge și la ei. Poate casa lor va rămîne pe dinafară. Peter știa că dacă avea să se întîmple așa ceva, el va fi foarte dezamăgit. Fără să spună cuiva, hotărî că el va fi cel care-l va prinde pe Sam Săpunici.

În weekendul de dinaintea preconizatei vizite a lui Săpunici, Thomas și Viola Fortune s-au pregătit. Thomas Fortune a blocat ferestrele, dînd găuri în rame și fixîndu-le în șuruburi de pervaz. A pus zăvoare mai solide la ușile din față și din spate și un lacăt la poarta dinspre marginea casei. A încercat să instaleze o alarmă făcută de el, dar s-a lovit cu un ciocan peste degetul mare în timp ce prindea cablul electric de perete, ceea ce l-a enervat cumplit. Mai rău, alarma n-a funcționat. Nu mai avea suficient timp să instaleze una în toată regula și, oricum, ea nu l-ar fi oprit pe Sam Săpunici.

Viola Fortune și-a adus înăuntru uneltele preferate de grădinărit. S-a dus din cameră în cameră și a strîns tablouri, ornamente, lămpi și cărți valoroase, pe care le-a încuiat într-un dulap de la etaj. Peter și Kate și-au ascuns

jucăriile favorite sub paturi. Era ca și cum pe stradă urma să dea năvală un uragan, un vîrtej, un taifun care va lua pe sus tot ce aveau. De fapt nu era decît un biet tîlhar – doar că unul destul de iscusit în meseria lui. Dar era oare mai iscusit decît Peter?

Peter începu să-și facă planul de acțiune. Prima lui problemă a fost următoarea: dacă voia să prindă hoțul, trebuia să fie acasă, iar asta însemna să scape cumva de școală. Se putea preface bolnav, dar trebuia să fie foarte atent. Trebuia să-și dozeze perfect efortul. Dacă făcea exces de zel, unul din părinți avea să-și ia liber de la serviciu, ca să aibă grijă de el. Sam Săpunici va vedea că e cineva acasă și va trece mai departe. Pe de altă parte, dacă nu părea destul de bolnav, Peter urma să fie trimis la școală cu un bilet care să-l scuze de la ora de sport. Dacă o nimerea cum trebuie, i se va da voie să rămînă singur acasă, iar doamna Farrar, bătrînica cea drăguță din vecini, va fi rugată să vină cam din oră în oră și să-l vadă ce face.

După-amiaza, cînd se întorcea de la școală, se încuia la el în dormitor și se antrena să

pară moleșit. Cum voia să arate palid, își pudră fața cu făină. În oglindă arăta ca un mort întors printre cei vii. Mestecă boabe de piper, ca să-și ridice temperatura. Era prea mult. Gura și gîtul parcă-i luau foc și temperatura îi creștea zdravăn. În condițiile astea l-ar fi dus la spital. Se întrebă dacă o gleznă scrîntită n-ar fi o idee mai bună. Șchiopătă încoace și încolo prin spațiul mic al camerei lui. Semăna tot mai mult cu un băiat care se transformă în crab.

Trei zile mai tîrziu, pe cînd încă își mai perfecționa boala de care urma să sufere, mama lui veni cu vești noi. Domnul și doamna Baden-Baden de la numărul 34 fuseseră jefuiți. Cu doar două luni în urmă cheltuiseră mii de lire pe un sistem de alarmă de ultimă generație, cu lumini de avertizare roșii și albastre, mecanisme de detecție sonică a intrușilor și o sirenă asurzitoare. Sam Săpunici parcă s-a topit prin pereții casei și a furat o rachetă de tenis veche de patru sute de ani dintr-o casetă de sticlă și un scăunel de pian mîncat de cari, pe care se presupunea că stătuse Mozart la vîrsta de cinci ani.

— Ce șocant, nu? spuse Viola Fortune.

— Revoltător, încuviință Peter.

Dar după ce mama lui plecă, își ridică victorios pumnul în aer. Sam Săpunici era pe drum! Peter n-avea nici un motiv să creadă că acum venea la rînd propria lui casă, numărul 38. Ajunsese la această concluzie pentru că așa voia să se întîmple lucrurile și asta i se păruse suficient. Habar n-avea nici cînd va fi următoarea spargere. Dar riscase o presupunere și hotărîse că Sam Săpunici va veni în vizită peste patru sau cinci zile.

Acum, în timp ce se pregătea să fie bolnav, Peter se mai întreba și cum va reuși să prindă hoțul. Visa cu ochii deschiși: trape, o plasă ce cădea din tavan, un lingou de aur acoperit cu un super-lipici, un cablu electric legat de clanțele de la uși, imitații de arme, săgeți otrăvite, lasouri, scripeți și frînghii, ciocane, arcuri, becuri cu halogen și cîini sălbatici, perdele de fum, raze laser, corzi de pian și o furcă de grădină. Dar Peter nu era naiv. Știa foarte bine că toate aceste idei ar putea funcționa, dar mai știa și că, la cei unsprezece ani ai lui, era aproape imposibil să le pună în aplicare.

În dimineața aceea de sîmbătă stătea în pat și se gîndea. Se trezi că se uită fix la gaura de

șoarece din plinta de lîngă pat. Înăuntru nu mai exista acum nici picior de șoarece și gaura părea că se continuă la infinit pe după perete și dedesubtul podelelor. Apoi se uită în sus, la raftul pe care-și ținea lucrurile cele mai de preţ, și văzu dintr-odată soluția. Indiferent ce ar fi făcut, trebuia să fie ceva simplu. Pe de o parte avea gaura de șoarece, iar pe de alta, cadoul primit anul trecut de ziua lui, care părea că se uită la el și-i spune: „Folosește-mă! Folosește-mă!".

Se așeză la birou, luă o foaie de hîrtie și, cu o mînă tremurătoare, compuse o scurtă scrisoare, probabil cea mai importantă scrisoare pe care o scrisese vreodată. O puse într-un plic pe care îl sigilă, scrise ceva pe el, apoi îl duse jos, în biroul unde se țineau toate facturile. Îl vîrî puțin sub alte plicuri, dar în așa fel încît, la o adică, să poată fi găsit ușor. Pe plic scria cu litere mari: „A se deschide în eventualitatea morții mele subite".

Viola Fortune se mîndrea cu felul profund în care-și înțelegea copiii. Le știa toanele,

slăbiciunile, temerile și tot restul mai bine decît și le știau ei înșiși. De exemplu, știa cînd Peter sau Kate sînt obosiți cu mult înainte ca ei să se simtă de fapt obosiți. Știa cînd sînt foarte prost dispuși chiar dacă ei își imaginau că sînt veseli. În seara aceea de duminică observă tăcută că Peter nu s-a grăbit să vină la masă cînd a fost chemat, că a mîncat tot din farfurie, dar cu un efort pe care a reușit să-l ascundă de toată lumea, cu excepția ei, iar atunci cînd i s-a mai oferit o porție, buza de sus i s-a cutremurat de o greață abia mascată. Iar meniul era friptură cu cartofi prăjiți tăiați ondulat și înecați în jumătate de litru de ketchup.

— Peter, dragule! spuse ea în cele din urmă. Nu ți-e bine.

— Mă simt minunat, răspunse el, apoi oftă și își trecu mîna peste față.

— Cred că ți-ar prinde bine să te culci mai devreme, zise Viola.

— Nu cred, răspunse Peter, dar mama lui băgă de seamă că n-o spusese cu tăria obișnuită.

Cînd a fost trimis la culcare după cină, n-a protestat decît de formă. Peste douăzeci de minute, cînd mama a aruncat o privire la el în cameră, Peter dormea deja. Nu mă poate duce el pe mine de nas, se gîndi ea în timp ce se îndepărta pe vîrfuri. Chiar nu se simte bine.

Peter a stat treaz în pat pînă la miezul nopții și a făcut planuri. A doua zi dimineața mama lui a observat singură cît de palid și moleșit arăta. I-a luat temperatura. Nimic serios, dar era clar că nu putea merge la școală, oricît insista el. Se simțea suficient de bine ca să citească și să se uite la televizor, așa că s-au făcut aranjamentele necesare cu doamna Farrar. Peter a fost instalat pe canapeaua din camera de zi.

— Nu-i rău să se vadă că-i cineva acasă, zise tatăl său cînd veni să-și ia rămas-bun. Dă drumul la televizor și potrivește sonorul cît poți de tare. Cel puțin o să-l ții pe hoț la distanță.

Toată lumea plecă. Peter închise televizorul și se întinse sub pături, ascultînd scîrțîiturile și murmurele casei care se cufunda în tăcere.

Nu se aștepta încă la spargere – nu la nouă și jumătate dimineața. Era convins că hoții nu se dau jos din pat devreme. Probabil că Sam Săpunici dormea pînă la prînz, după care își mînca tihnit micul dejun, apoi își plănuia următoarea lovitură în timp ce bea cafele tari și citea ziarele, căutînd știri despre prieteni de-ai săi prinși de poliție.

Așa cum se așteptase, dimineața a fost liniștită. Doamna Farrar veni și-i aduse niște biscuiți de casă. Peter se uită la televizor, citi, își verifică echipamentul și dădu o tură prin casă, stingînd o lumină sau două și trăgînd draperiile din camera de zi, ca să nu poată fi văzut de afară. Din stradă casa părea goală. Începu să-și piardă răbdarea. Mîncă prînzul care-i fusese lăsat, deși nu-i era foame. Se plictisise și de televizor, și de cărți, și cel mai tare se plictisise de așteptat. Dădu tîrcoale prin încăperi. Se duse pe furiș la geam și se uită afară. Strada era tăcută, neinteresantă, fără nici un hoț. Poate că totul nu era decît o greșeală stupidă. Poate că i-ar fi fost mai bine la școală, cu prietenii săi.

Peter se duse sus, în camera lui, avînd grijă să-și ia cu el echipamentul anti-hoț. Dacă scotea capul pe geam, vedea clar strada în ambele direcții. Nu se vedea nimic, nu era nimeni, nu trecea nici măcar vreo mașină. Se întinse pe pat și gemu. Prinderea tîlharilor ar fi trebuit să fie palpitantă, dar asta era cea mai plictisitoare și mai seacă zi pe care o trăise vreodată. Prefăcătoria cu boala și faptul că nu făcuse nimic toată dimineața îl obosiseră.

Închise ochii și îl cuprinse moleșeala. Nu era propriu-zis un somn, ci mai degrabă o moțăială ușoară. Era conștient că stă întins în pat și, prin fereastra deschisă, auzea zgomotele de afară. Mai întîi pași, venind de departe și apropiindu-se tot mai mult. Apoi un zgomot ascuțit și sec, de rîcîială și tîrîit, de metal tras peste piatră, care la rîndul său se înteți, apoi încetă. Peter era destul de treaz ca să-și dea seama că ar fi trebuit să încerce să deschidă ochii. Trebuia să coboare din pat și să închidă geamul. Dar se simțea bine unde era: trupul îi era greoi și moale, ca un balon umplut cu apă. Îi venea greu să-și miște pleoapele. Acum

de afară, chiar de sub fereastră, se auzi un alt zgomot, un lipăi încet și ritmic, ca de pași, dar mai rar, ca și cum cineva urca o scară. Și zgomotul unei respirații de om iritat, care devenea din ce în ce mai puternic.

Peter își veni în fire și deschise ochii. Privirea îi cuprindea geamul larg deschis. Zări capătul unei scări de aluminiu sprijinită de pervaz, apoi o mînă, o mînă bătrînă și zbîrcită, urmată de alta, ce pipăiau dincolo de rama ferestrei. Peter se cufundă înapoi în perne. Era prea îngrozit ca să-și mai amintească de planurile sale atent ticluite. Nu era în stare decît să privească. În cadrul ferestrei apărură un cap și niște umeri. Chipul era ascuns de o eșarfă în carouri și o șapcă neagră, bine îndesată pe creștet. Silueta rămase o clipă nemișcată și se uită în dormitor, fără să-l vadă pe Peter. Apoi începu să se strecoare pe geam, cu icnete iritate și bolborosind „Tîmpenia dracului!“, pînă ce ajunse în cameră și o studie, tot fără să-l remarce pe Peter, care era atît de încremenit, încît probabil că se confunda cu modelul de pe cuvertură.

Hoțul băgă mîna într-un buzunar, scoase o pereche de mănuși negre, apoi și le trase repede. Își dădu jos eșarfa și își împinse șapca pe spate, astfel încît fața îi deveni vizibilă. Dar nu era bărbat! Peter nu se putu abține. Scoase un strigăt de uimire. Hoața se uită direct la el, deloc surprinsă.

— Doamna Goodgame! șopti Peter.

Ea îi servi obișnuitul ei zîmbetul galben și își arcui sprîncenele.

— Da. Te-am văzut acolo cînd urcam. Mă întrebam cînd mă vei recunoaște.

— Dar ați fost jefuită săptămîna trecută…

Ea îi aruncă o privire ce arăta că-l compătimea pentru prostia lui.

— Ați înscenat spargerea ca să nu vă bănuiască nimeni…?

Ea dădu veselă din cap. Părea mult mai veselă în postura de hoț.

— Acum ai de gînd să mă lași să-mi fac treaba și după aceea să-ți ții gura? Sau va trebui să te omor?

Chiar în timp ce punea această întrebare importantă, înaintă în încăpere, uitîndu-se în jur.

— Nu prea e mare lucru pe-aici, zău așa. Dar o să iau asta.

Smulse de pe raft o machetă cu Turnul Eiffel, pe care Peter o cumpărase de la Paris cînd fusese odată acolo în excursie cu școala. O vîrî în buzunar.

În acel moment Peter își aminti de planul lui. Apucă aparatul foto de pe noptieră.

— Doamnă Goodgame, zise el blînd.

Femeia studia jucăriile lui Peter, dar se întoarse și atunci blițul i se declanșă în față. Apoi din nou: bliț… bliț. Imediat după a treia fotografie, Peter începu să deruleze filmul.

— Hei, băiețaș, dă-mi aparatul ăla. În secunda asta!

La ultimele trei cuvinte vocea i se transformă într-un țipăt. Întinse o mînă ce-i tremura de furie.

Peter scoase filmul. Apoi, în timp ce îi întindea aparatul, se aplecă peste marginea patului și aruncă rola în gaura de șoarece.

— Băiețaș, ce faci tu acolo? Aparatul ăsta-i gol.

— Exact, spuse Peter. Pozele cu dumneavoastră sînt acolo jos. N-o să ajungeți niciodată la ele.

Doamna Goodgame se lăsă pe vine, cu încheieturile de la genunchi trosnindu-i, și se uită. Apoi se ridică în picioare, cu gîfîieli scurte și iritate.

— Of, Doamne, spuse ea pe un ton absent. Ai dreptate. Se pare că pînă la urmă va trebui să te omor.

În timp ce spuse aceste cuvinte, scoase un pistol și îl aținti către capul lui Peter.

Acesta se trase în spate și se lipi de perete.

— Nu v-aș sfătui, spuse el. Dar dacă insistați, mai întîi trebuie să aflați ceva. N-ar fi corect din partea mea să nu vă spun.

Doamna Goodgame îi zîmbi galben, fără umor.

— Hai, spune repede.

Peter vorbi iute:

— Undeva în această casă există un plic pe care scrie „A se deschide în eventualitatea morții mele subite“. În interiorul lui se află

un bilet în care se spune că în această gaură de șoarece se găsesc fotografii ale hoțului, care e și asasin. Le vor trebui o rangă și-un baros, dar sînt sigur că asta nu-i va deranja.

Doamna Goodgame avu nevoie de cel puțin un minut ca să digere aceste informații și în tot acest timp ținu arma ațintită spre capul lui Peter. În cele din urmă coborî brațul, dar nu lăsă pistolul din mînă.

— Foarte ingenios, se răsti ea. Dar de fapt n-ai gîndit deloc bine lucrurile. Dacă te împușc, fotografiile vor fi descoperite și eu voi fi prinsă. Dar dacă nu te împușc, vei da tu fotografiile poliției și tot voi fi prinsă. Așa că de ce să nu te împușc? Măcar așa, de distracție. Și drept pedeapsă pentru că mi-ai complicat atît de mult viața.

Trase piedica cu un țăcănit puternic și ridică din nou arma spre Peter. Acesta încercă să se dea jos din pat ținînd mîinile deasupra capului. Nu era ușor. Și chiar nu voia să fie împușcat. Peste numai cîteva săptămîni era ziua lui de naștere și spera să primească o bicicletă nouă.

— Dar, doamnă Goodgame... se bîlbîi el. M-am gîndit la toate astea. Dacă promiteți să terminați cu hoțiile și să dați înapoi toate lucrurile pe care le-ați furat, voi încerca să scot fotografiile din gaură și să vi le dau. Pe cuvînt.

Ea își îngustă ochii în timp ce se gîndea.

— Hmm... Îți dai seama că nu va fi deloc ușor să înapoiez toate lucrurile.

— Ați putea să ieșiți noaptea și să le lăsați pur și simplu în fața caselor oamenilor.

Doamna Goodgame puse pistolul deoparte. Peter lăsă brațele jos.

— Știi, spuse ea cu o voce lingușitoare, speram să ajung pînă la celălalt capăt al străzii. N-aș putea totuși…?

— Îmi pare rău, spuse Peter. Trebuie să încetați acum. Asta e oferta mea. Dacă nu vă convine, haideți, împușcați-mă.

Ea se întoarse, păru să ezite și, preț de un moment foarte neliniștitor, Peter chiar crezu că o va face. Dar ea își luă eșarfa, și-o înfășură în jurul gurii și își înfundă șapca pe cap. Se duse la fereastră și începu să coboare.

— Știi, lunile astea m-am distrat pe cinste. Acum trebuie să m-apuc iar să strig la copii.

— Da, spuse Peter amabil. Pentru asta nu puteți fi arestată.

Ea îi aruncă un ultim zîmbet galben și apoi dusă a fost. Peter auzi scîrțîitul treptelor și hîrșîitul scării desprinse de pe perete. Se așeză pe marginea patului, își prinse capul în mîini și oftă. Fusese cît pe-aci s-o încurce.

Era în aceeași poziție cînd auzi pași repezindu-se pe scări în sus. Ușa se trînti de perete și tatăl lui Peter se năpusti înăuntru. Se ghemui lîngă Peter și-l luă de mînă.

— Doamne, bine că n-ai pățit nimic! spuse Thomas Fortune, cu sufletul la gură.

— Da, spuse Peter. A fost foarte, foarte…

— Ai fost aici, sus, și-ai dormit, zise tatăl său. Ce bine! N-ai auzit nimic. A luat televizorul și pătura și tot săpunul din baie. A tăiat o gaură într-un geam din peretele de pe margine și a scos șuruburile…

În timp ce tatăl lui continua să vorbească, Peter se uita fix la gaura de șoarece. În zilele care au urmat a petrecut ore întregi pe burtă, scotocind prin gaura aia cu o sîrmă de la un umeraș, pe care o îndreptase. Ori de cîte ori

trecea pe stradă pe lîngă doamna Goodgame, aceasta se prefăcea că nu-l cunoaște. Nu și-a ținut niciodată promisiunea: nu a înapoiat lucrurile furate și jafurile au continuat pînă la capătul celălalt al străzii. Dacă Peter reușea să găsească pozele acelea, doamna Goodgame ajungea la închisoare, așa că el a continuat să zgîndăre și să răscolească cu sîrma lui. Dar n-a găsit niciodată filmul și nici nu și-a mai văzut vreodată macheta cu Turnul Eiffel.

Capitolul 6

Bebelușul

Într-o după-amiază de primăvară, cînd bucătăria era plină de soare, lui Peter și Kate li se spuse că mătușa Laura și bebelușul ei, Kenneth, urmau să vină să locuiască la ei o vreme. Nu li s-a dat nici o explicație, dar din expresiile grave de pe fețele părinților era clar că lucrurile nu stăteau prea bine cu mătușa lor.

— Laura și bebelușul vor sta la tine în cameră, Kate, spuse mama lor. Va trebui să te muți cu Peter.

Kate dădu curajoasă din cap.

— Ești de acord, Peter? îl întrebă tata.

Peter înălță din umeri. Nu prea părea să aibă de ales.

Și așa au rămas stabilite lucrurile. Adevărul e că Peter abia aștepta să vină Laura. Era cea

mai mică dintre numeroșii frați și surori pe care-i avea mama lui și îi plăcea mult de ea. Era amatoare de pericole și distracție. Odată, la un bîlci, o urmărise cum sare din vîrful unei macarale de șaizeci de metri, legată cu o frînghie elastică. S-a prăbușit prin văzduh și chiar cînd să se facă fărîme în iarbă, a țîșnit iar în sus, cu un urlet lung de groază și încîntare.

Kate s-a mutat la Peter în cameră, luîndu-și cu ea cel mai nou joc: un set de magie, cu o baghetă și o carte de vrăji. Și-a adus și un mic detașament de treizeci de păpuși. În aceeași zi în casă a apărut un munte de echipament pentru copii mici: un pătuț, un scăunel de masă, un țarc de joacă, un cărucior în care se stă culcat, un cărucior în care se stă în fund, un cărucior pliant, un leagăn de interior și cinci genți mari de hăinuțe și jucării. Lui Peter nu-i venea să creadă. Nu se poate ca un singur omuleț să aibă nevoie de atîtea lucruri! Kate, pe de altă parte, era înnebunită de încîntare. Nici în ajunul Crăciunului nu o luase vreodată razna atît de mult.

Copiilor li s-a dat voie să se ducă la culcare mai tîrziu, ca să-i întîmpine pe musafiri. Bebelușul adormit a fost dus pe canapea și instalat acolo. Kate a îngenuncheat lîngă el de parcă ar fi fost la biserică, uitîndu-se la fața copilului și oftînd din cînd în cînd. Laura s-a așezat în cealaltă parte a încăperii și și-a aprins o țigară cu mîini tremurătoare. Peter și-a dat seama imediat că n-avea chef nici de distracție, nici de pericole – asta, bineînțeles, dacă nu puneai la socoteală fumatul. La întrebările și remarcile blînde ale mamei lor, dădea răspunsuri scurte și întorcea brusc capul în unghiuri drepte, ca să sufle fumul într-un colț unde nu stătea nimeni.

În următoarele cîteva zile pe Laura n-au prea văzut-o, în schimb de Kenneth au avut parte din plin. Peter se minuna cum de o persoană atît de mică putea să ocupe atît de mult spațiu. În hol erau cele două cărucioare, în camera de zi erau înghesuite țarcul, leagănul, căruciorul pliant și o grămadă de jucării, iar în bucătărie scăunelul de masă bloca drumul spre dulapul în care erau ținuți biscuiții.

Iar Kenneth era el însuși peste tot. Era genul de copil care se tîrăște atît de bine, încît n-are nimic de cîștigat dacă încearcă să meargă pe picioarele lui. Se trăgea de-a bușilea pe covor cu o viteză alarmantă, ca un tanc de armată.

Era genul de bebeluș umflat, cu un maxilar mare și pătrat, care susținea o față dolofană și umedă, de un roz furios, cu ochi luminoși și hotărîți și nări care se înfoiau ca la un luptător de *sumo* atunci cînd nu căpăta imediat ce voia.

Kenneth înhăța tot. Dacă vedea pe-aproape vreun obiect pe care-l putea ridica, pumnul lui umed și cald îl înșfăca și îl transfera în gură. Era un obicei îngrozitor. A încercat să mănînce pilotul ce urma să stea în carlinga aeromodelului pe care-l construia Peter. Kenneth a mușcat și aripile. I-a mîncat tema lui Peter. I-a ronțăit creioanele, rigla și cărțile. S-a tîrît în dormitor și a încercat să devoreze aparatul foto pe care Peter îl primise de ziua lui.

— E nebun! țipă Peter în timp ce-și ștergea aparatul, iar mama lui îl lua pe Kenneth

de-acolo. Dacă ne-ar putea prinde în gură, ne-ar înfuleca pe toți.

— Nu-i decît o fază, spuse cu înțelepciune Kate. Toți am trecut prin asta.

Acest ton calm, atotștiutor, pe care-l adoptase sora lui de la sosirea lui Kenneth îl enerva și el pe Peter. Kate îl copiase de la mama lor. Nimeni n-ar fi putut nega că acest copil era groaznic. La masă era cel mai rău. Kenneth avea un talent aparte să transforme mîncarea în chiseliță. O zdrobea și-o frămînta pînă ce picura ca un clei și și-o întindea peste tot: pe brațe, pe față, pe haine și pe scăunel. Lui Peter i se întorcea stomacul pe dos doar uitîndu-se la el. Trebuia să mănînce cu ochii închiși. Iar conversația devenise imposibilă, deoarece Kenneth urla din toate puterile la fiecare linguriță.

Bebelușul invadase casa. Nu exista nici un colț în care să nu ajungă urletele, mirosurile, rîsul lui dement de hienă și mînuțele acelea apucătoare. Golea dulapuri și etajere, rupea ziare, răsturna lămpi și sticle pline cu lapte. Nimănui nu părea să-i pese. Din contră, toată

lumea – mama lui Peter, mătușa, sora și tatăl lui –, toți gîngureau de încîntare la fiecare nouă atrocitate.

Totul a răbufnit într-o după-amiază tîrzie, după școală. Era în toiul verii, dar ploua și era frig. Kate stătea întinsă pe pat și citea. Peter stătea în genunchi pe jos. La școală toată lumea dăduse în febra biluțelor, iar el era un jucător pasionat. Cu o zi înainte cîștigase de la un alt băiat cea mai frumoasă biluță pe care o văzuse vreodată, o Nestemată Verde. Era mai mică decît majoritatea și părea să strălucească în propria-i lumină. Peter se juca acum cu ea, rostogolind-o pe covor către biluța portocalie pe care o folosea întotdeauna la exersatul țintei. Abia ce dădu drumul din mîini Nestematei Verzi, că de după ușă se și ivi capul grăsun și chel al lui Kenneth. Biluța se prelinse chiar înspre el, iar bebelușul se repezi avîntat la ea.

— Kenneth, nu! strigă Peter.

Dar era prea tîrziu. Bebelușul culese biluța și o băgă în gură. Peter se repezi de-a bușilea către Kenneth, cu intenția de a-i deschide

fălcile. Apoi se opri. Era groaznic de clar ce se întîmplase. Bebelușul stătea perfect nemișcat. Preț de o secundă ochii îi ieșiră din orbite și fața îi fu străbătută de o expresie de iritare nedumerită. Apoi clipi, clipi iar, se uită la Peter și zîmbi.

— Nu, șopti Peter. A înghițit-o.

— Ce-a înghițit? întrebă Kate, ridicîndu-și privirea din cartea de vrăji.

— Nestemata Verde. Bila pe care-am cîștigat-o ieri.

Kate adoptă tonul acela calm și atoateștiutor:

— Aha, am înțeles. Nu-ți face griji. E foarte mică și netedă. N-o să-i facă nici un rău.

Peter se uită urît la Kenneth, care stătea mulțumit și își studia mîna.

— De el nu-mi pasă. Dar cu biluța mea cum rămîne?

— Nu va păți nimic, spuse Kate. O să iasă pe partea cealaltă.

Peter se cutremură.

— Mulțumesc din suflet.

Kate își închise cartea de vrăji. Se aplecă și-l gîdilă pe Kenneth. Acesta rîse și se tîrî

spre patul ei. Fata îl ridică și-l așeză pe saltea, lîngă ea.

— Știi ce cred eu? întrebă Kate.

Peter nu zise nimic. Știa că i se va spune oricum.

— Cred că ești gelos pe Kenneth.

Cît de enervantă putea fi sora lui!

— Ce tîmpenie! zise Peter. Ăsta-i cel mai tîmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum să fiu gelos pe chestia aia?

Îi aruncă încă o privire urîtă bebelușului, care îl privi și el lung și plin de curiozitate, cu capul uriaș clătinîndu-i-se.

— Nu e o chestie, spuse Kate. E o ființă umană. Oricum, e simplu. Acum el are parte de toată atenția, nu tu.

Peter o privi bănuitor.

— N-ai inventat tu treaba asta. Cine-a spus-o?

Sora lui dădu din umeri.

— Oricum, e adevărat. Nu mai ești băiețelul casei. Din cauza asta ești atît de nesuferit cu el.

— Eu, nesuferit? El e cel care mi-a înghițit bila. E nebun. E o pacoste. E un monstru!

Fața lui Kate se înroși de furie. Se ridică și-l puse pe Kenneth pe podea.

— E o scumpete. Iar tu ești îngrozitor. E timpul să-ți dea cineva o lecție.

Își apucă furioasă cartea de vrăji și ieși iute din cameră. Bebelușul o porni de-a bușilea după ea.

Peste jumătate de oră Peter se duse la parter. Kate era tolănită într-un fotoliu din camera de zi, cu cartea deschisă în poală. Kenneth stătea pe jos, deocamdată liniștit, și rodea paginile unei reviste vechi.

Peter se așeză pe un scaun din celălalt capăt al încăperii. Avea chef să continue cearta. Voia să afle de unde luase Kate ideile alea ridicole. Dar nu știa sigur cum să înceapă. Sora lui se încrunta la carte și se juca cu bagheta ce-o însoțea. În cele din urmă Kenneth îl observă pe Peter și se tîrî spre el. Folosindu-se de piciorul lui Peter drept sprijin, se ridică pînă ce reuși să stea, clătinîndu-se, între genunchii băiatului mai mare.

Peter se uită la sora lui peste capul bebelușului. Ea nu ridică privirea. Era încă supărată

pe el. Ce bine că setul de magie nu era decît o jucărie! Se uită iar la Kenneth. Bebelușul îl privea fix în ochi și se încrunta, ca și cînd ar fi căutat ceva în minte: o amintire, un indiciu pierdut despre o altă viață.

— Gaaaa, zise Kenneth încet.

— Gaaaa, repetă Kate din cealaltă parte a încăperii.

Își îndreptă bagheta către Peter.

— Gaaaaa-gaaaaa, zise Kenneth din nou.

— Gaaaaa-gaaaaa, îl imită Kate și trasă un cerc în aer.

Camera începu să se lumineze, să se răstoarne și să crească pînă ce ajunse de mărimea unei săli imense dintr-un palat.

Peter era în picioare și se clătina, încercînd să-și găsească echilibrul. Se apucă de un stîlp. Dar stîlpul era viu și cald. Era un picior, un picior uriaș. Își ridică încet capul greu și instabil și încercă să-și îndrepte privirea nesigură spre posesorul piciorului. Zări o față, dar o pierdu rapid din ochi. Își dădu capul imens pe spate și o văzu din nou: o variantă gigant a lui însuși în uniformă de școală, uitîndu-se

în jos, la el, cu un dezgust nedisimulat. Amorțit, Peter coborî privirea spre propriile haine: o salopetă ridicolă cu ursuleți, pătată în față cu suc de portocale și ciocolată. Groaznic, groaznic! Făcuse schimb de trupuri cu Kenneth.

De uimire, Peter dădu drumul piciorului și căzu înapoi în fund pe podea.

— Hopa! auzi el o voce melodioasă adresîndu-i-se.

Era groaznic, era nedrept, era înspăimîntător. Era pe punctul de a izbucni în plîns, dar nu-și amintea foarte clar ce-l supărase. Mintea îi rătăcea, pe jumătate aiurea, pe jumătate de la un lucru la altul.

— Ajutor! strigă el. Faceți careva ceva!

Dar din gură nu-i ieși decît o serie de „șșșșș"-uri stîngace. Limba refuza să meargă unde-i spunea el și se pare că n-avea decît un dinte.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji și tocmai trăgea adînc aer în piept, ca să-și umple plămînii și să-și urle suferința, cînd ceva puternic îl cuprinse de subsuori și el țîșni cincisprezece

metri în sus. Gura îi atîrna deschisă și, de uimire, îi curgeau balele. Se uita la fața mătușii Laura, care era la fel de abruptă și de colosală ca o stîncă. Laura arăta ca unul din președinții aceia americani ciopliți în munte.

Vocea ei, bogată și melodioasă ca o orchestră simfonică, îi bubui în jurul capului.

— Ora cinci. Gustare, baie și la culcare!

— Pune-mă jos, mătușă Laura. Sînt eu. Peter.

Dar de auzit se auzi doar „Aaa, aguuamama".

— Exact, spuse ea pe un ton încurajator. Gustare, baie și la culcare. L-ai auzit? zise ea către cineva din depărtare. Încearcă să vorbească.

Peter începu să se zbată și să dea din picioare.

— Pune-mă jos!

Dar de-acum zbura prin cameră cu o viteză înfricoșătoare. În mod sigur o să dea cu el de ușă și o să-l facă praf.

— Iaaaai! țipă el.

Își schimbară direcția exact la timp, iar el a fost dus repede prin bucătărie și pus în scăunelul de masă.

Soarele după-amiezii, care se revărsa printre copacii din grădină, arunca pe perete niște forme unduitoare atît de frumoase, încît Peter uită de orice altceva.

Arătă cu degetul și strigă:

— Ark!

Mătușa Laura fredona încet ceva în timp ce-i lega o bavețică în jurul gîtului. Mă rog, măcar nu mai era în pericol să se prăvălească pe jos. O va putea informa că a căzut victimă unei nemiloase șmecherii magice. Așa că îi spuse „Ing ing iiin“ cu vocea lui cea mai rezonabilă și i-ar mai fi spus multe altele dacă gura nu i-ar fi fost umplută brusc de o linguriță cu ou fiert. Gustul și mirosul, culoarea, consistența și zgomotul plescăitor îi copleșiră simțurile și îi împrăștiară gîndurile. Ou-tatea îi explodă în gură ca o arteziană de senzații în alb și galben, care țîșni în sus, străbătîndu-i creierul. Tot corpul i se clătină cînd încercă să arate spre bolul pe care-l ținea Laura în mînă. Mai *vreau*.

— Aark, strigă el cu gura plină, împroșcîndu-se pe braț. Aark, aark, aark!

— Da, îi spuse mătușa pe un ton liniștitor. Îți place oul.

Pînă ce n-a terminat oul, Peter nu s-a putut gîndi la nimic altceva. Cînd a fost gata și înainte să-și aducă aminte despre ce trebuia să vorbească, o căniță cu suc de portocale îi distrase atenția cu gustul ei înțepător, zgomotos și dătător de mîncărimi. Apoi începu să-i sosească în gură piureul de banane. Mîncarea asta era atît de bună, încît era *mîndru* s-o poarte în păr și pe mîini, pe față și pe piept.

Într-un final se prăvăli pe marginea scăunelului. Era atît de plin, că abia dacă putea clipi. Dar știa că trebuie să vorbească. De data asta o luă încet, apăsîndu-și unicul dinte cu vîrful limbii.

— Mătușă Laura, zise el răbdător. Eu de fapt nu sînt copilul tău. Sînt Peter și Kate a fost cea care…

— Da, încuviință Laura. Așa e, aguu-aguu. Uită-te la tine. Ești numai ou și banană din cap pînă-n picioare. La baie!

Peter era acum în brațele mătușii Laura și zbura în sus pe scări. Pe palier trecură rapid pe lîngă Kate.

— Uaaa! îi strigă el. Uaaa-uaaaa!

— Uuu! îi răspunse ea, ridicînd bagheta magică.

Peste cîteva minute stătea într-o baie de mărimea unei mini-piscine, cu valuri mici de apă caldă clipocindu-i în jurul pieptului. Știa că ar trebui să vorbească cu mătușa lui, dar pe moment era mult mai interesant să plesnească suprafața apei cu palmele deschise. Cît de complicată și unică era fiecare împroșcare: cînd își luau zborul, picăturile se împrăștiau și apoi se regrupau în diferite forme și unde. Era atît de minunat, atît de amuzant!

— Uau, uită-te la asta! se trezi el țipînd. Iiii, ink aark!

Era atît de încîntat, încît brațele și picioarele îi țîșniră înainte, iar el căzu pe spate. Mătușa Laura îl prinse delicat cu palma făcută căuș la ceafa lui.

Trezit la realitate, Peter își aminti că trebuia să-i spună cine este. „Auaba…“, începu el să zică, dar zbură brusc din apă, ca o rachetă lansată de un submarin, și ateriză pe un prosop alb, mare cît grădina din spatele casei.

Laura îl uscă, îl pudră, îi puse un scutec, îi încheie pijamaua, îl duse în dormitor și-l așeză în pătuțul lui Kenneth. Îi cîntă un cîntecel interesant, ritmat, despre o oaie neagră care păstra anumiți saci de lînă pentru cei pe care-i cunoștea.

— Încă o dată! strigă el. Unga!

Așa că ea îi cîntă din nou. Apoi îl sărută, ridică grilajul pătuțului și ieși tiptil din cameră.

Peter s-ar fi panicat, dar cîntecul îl făcuse foarte fericit și somnoros. Lumina înserării timpurii se juca pe draperiile care foșneau misterios. Păsările își ciripeau trilurile incredibile. Peter ascultă cu atenție. Ce se va alege de el? Dacă Laura va pleca acasă și-l va lua cu ea? Încercă să se ridice și să gîndească, dar era prea obosit ca să-și ridice capul uriaș de pe saltea.

Auzi ușa deschizîndu-se și pași traversînd încăperea. Printre gratii apăru fața lui Kate. Rînjea răutăcios.

— Kate, șuieră el. Scoate-mă de-aici! Du-te și adu bagheta magică.

Ea clătină din cap.

— Așa-ți trebuie.

— Am teme de făcut! se rugă Peter.

— Ți le face Kenneth.

— N-o să le facă bine. Kate, te rog! Îți dau toate biluțele mele. Orice vrei.

Ea zîmbi.

— Ești mult mai simpatic așa.

Își vîrî mîinile printre gratii și îl gîdilă pe burtă. El încercă să nu rîdă, dar n-avea nici o șansă.

— Noapte bună, rotofeiule, șopti ea și dusă a fost.

A doua zi dimineața, amețit de un somn care parcă durase șase luni, Peter a fost dus jos, în bucătărie. Se uită la familia lui de pe scăunelul de masă, cu ochii încețoșați.

Ei îi făcură cu mîna și-l salutară vesel.

— ’Neața, Kenneth.

— Uark, croncăni el. Uark ork. Nu sînt Kenneth. Sînt Peter.

Toată lumea păru mulțumită cu acest răspuns. În acel moment Peter observă băiatul de la capătul celălalt al mesei. Era Kenneth în trupul lui Peter și în uniforma lui de școală.

Îi arunca lui Peter o privire atît de plină de ură și dezgust, încît făcea valuri întunecate prin aer.

Băiatul se uită în altă parte. Își împinse farfuria, se ridică și ieși din încăpere. Peter simți izbitura rece a respingerii. Începu imediat să plîngă.

— Ooo, da' ce s-a-ntîmplat? începură să spună unii și alții din încăpere.

— Nu-i place de mine, încercă să le explice Peter printre urlete, și mă face să mă simt groaznic. Aaa, uaba-lama uaaa!

Lacrimile i-au fost șterse, Kenneth și Kate au plecat la școală, părinții săi s-au grăbit la serviciu, iar peste o jumătate de oră, proaspăt schimbat într-o pijama curată, Peter se trezi pe jos în camera de zi, îngrădit în țarc, în timp ce Laura trebăluia la etaj.

Acum putea în sfîrșit să-și plănuiască evadarea. Undeva în casă se găsea bagheta magică a lui Kate. Dacă ar reuși să și-o fluture pe deasupra capului…

Reuși să se ridice, apucîndu-se cu mînuțele lui grăsuțe, dar lipsite de forță, de barele

țarcului și trăgîndu-se în sus. Acestea tot se mai înălțau cu cîțiva centimetri deasupra capului său. N-avea unde să-și sprijine picioarele și nici destulă putere ca să se cațere și să iasă. Se așeză. Va trebui să-l scoată cineva de-acolo. Va trebui s-o aducă pe Laura jos.

Tocmai era pe punctul de a striga după ea, cînd atenția i-a fost atrasă de o cărămidă de un galben-aprins de lîngă piciorul lui. Galben, galben, galben, cînta aceasta. Vibra, strălucea, fredona. Și-o dorea cu tot dinadinsul. Plonjă în față, puse mîna pe ea, dar nu putu s-o *simtă* cu adevărat – sau nu suficient. O ridică la gură și, cu buzele și gingiile lui sensibile, precum și cu unicul său dinte, îi exploră gustul lemnos, gălbui, cubic, de vopsea, pînă ce-o înțelese cu totul.

Apoi zări un ciocan de plastic roșu, atît de roșu, că-i simțea căldura culorii pe față. Călători cu gura, cu limba și cu saliva în jurul șănțulețelor, colțurilor și pliurilor lui.

Așa-l găsi mătușa Laura zece minute mai tîrziu: ronțăind fericit piciorul unui cangur de jucărie.

Ziua s-a scurs într-o învălmășeală de plăcere și mîncare, urmată de somnul de după-amiază. Din cînd în cînd Peter își amintea că trebuie să caute bagheta, dar apoi gîndurile îi erau acaparate de gustul nemaipomenit al unei mîncări atît de bune, încît ar fi vrut să-și cufunde tot corpul în ea, sau îi erau mîngîiate de cîntece cu idei ciudate, pe care trebuia să-și concentreze toată atenția – o femeie care locuia într-un pantof, o vacă sărind peste lună, o pisică în fîntînă. Sau vedea alte lucruri pe care trebuia să le bage în gură.

Mai către seară, după somnul de după-amiază, mătușa Laura îl aduse la parter și îl puse pe jos, de data asta în afara țarcului. Împrospătat de somn, Peter hotărî să încerce din nou. Bagheta era, probabil, în bucătărie. Tocmai se tîra spre ușă, cînd zări în stînga o pereche de pantofi cunoscuți: pantofii *lui*. Privirea îi urcă pe picioarele încălțate cu pantofii aceia pînă ce dădu de fața băiatului din fotoliu. Îl privea încruntat.

De data asta Peter își stăpîni frica. Știa că nu există decît o singură modalitate de a rezolva

problema. Se tîrî spre picioarele acelea, se trase în sus pînă ce se ridică și, încă gîfîind de efort, i se adresă direct lui Kenneth:

— Ascultă. Te rog să nu te mai uiți așa la mine. N-ai nici un motiv să nu mă placi. Nu-i nimic în neregulă cu mine. Sînt chiar simpatic…

Dar cînd rostea aceste cuvinte, camera începu să se lumineze, să se răstoarne și să se micșoreze. Brusc, Peter se trezi așezat în fotoliu, cu bebelușul Kenneth stîndu-i între genunchi și încercînd să-i spună ceva.

Peter luă copilul în brațe și-l așeză la el în poală. Kenneth întinse precaut mînuța și-i apăsă lui Peter vîrful nasului.

— Tiit! zise Peter tare.

Mîna bebelușului se retrase brusc, iar pe față i se citi rapid neliniștea, care apoi se topi în zîmbete și hohote de rîs. Dacă Peter fi spus gluma cea mai amuzantă, mai deșteaptă, mai idioată din univers, tot n-ar fi reușit să facă pe cineva să rîdă mai mult decît rîdea Kenneth acum.

Peter se uită peste capul bebelușului la Kate, care stătea în celălalt capăt al încăperii.

— Nu cred că-i un monstru. De fapt, știi, chiar îmi place de el.

Kate nu-i răspunse. Nu-l credea.

— Adică mi se pare că-i chiar nemaipomenit, continuă Peter.

— Hmm, spuse Kate și își puse deoparte bagheta. Dacă vorbești serios, hai cu mine să-l plimbăm cu căruciorul în parc.

Era o provocare pe care era sigură că Peter n-o putea accepta.

— Bine, spuse Peter, spre uluirea surorii lui.

Se ridică în picioare, cu bebelușul în continuare la el în brațe.

— Hai să mergem. O să vadă tot felul de chestii uluitoare.

Kate se ridică și ea.

— Peter, ce-ai pățit?

Dar fratele ei n-o auzi. În timp ce-l scotea pe Kenneth pe hol, începu să cînte din toate puterile „Bee, bee, oaie neagră, ai tu niște lînă…“

Capitolul 7

Adultul

În fiecare an, în luna august, familia Fortune închiria o căsuță pescărească în Cornwall, pe coasta oceanului. Oricine vedea locul trebuia să recunoască faptul că era un fel de paradis. Cînd ieșeai pe ușa din față, pășeai într-o livadă. Dincolo de ea curgea un pîrîu – nu mai lat decît un șanț, dar bun de zăgăzuit. Mai încolo, de partea cealaltă a unui desiș, treceau niște șine de cale ferată abandonate, pe care se scotea pe vremuri minereul dintr-o mină locală de cositor. De-a lungul ei, la vreo opt sute de metri, se găsea un tunel închis cu scînduri, în care copiii n-aveau voie să intre. În spatele căsuței se întindeau cîțiva metri pătrați de grădină mărăcinoasă care dădea direct în potcoava lată a unui golf mărginit de nisip fin și auriu. La un capăt al golfului

se aflau niște peșteri suficient de adînci și întunecate ca să fie înspăimîntătoare. În timpul refluxului se formau ochiuri de apă. În parcarea din spatele golfului staționa de dimineața tîrziu pînă la asfințit o mașină cu înghețată. În jurul golfului erau grupate șase căsuțe, iar familia Fortune și celelalte familii care veneau în august se cunoșteau și se plăceau. Peste o duzină de copii cu vîrste între doi și paisprezece ani formau un grup pestriț, care se juca împreună și era poreclit, cel puțin printre membrii săi, Gașca de pe Plajă.

Cele mai plăcute momente erau de departe serile, cînd soarele se cufunda în Atlantic și familiile se adunau la un grătar într-una din grădinile din spate. După ce mîncau, adulții își savurau cu prea mult nesaț băuturile și taclalele nesfîrșite ca să mai meargă să-și culce copiii, așa că Gașca de pe Plajă profita de ocazie și se răspîndea în liniștea domoală a amurgului către toate locurile preferate de peste zi. Doar că acum se mai adăugau și misterul întunericului și al umbrelor stranii, și nisipul ce li se răcea sub picioare, și senzația delicioasă,

din perioada cît se zbenguiau, că luaseră acest răstimp pe datorie. Trecuse de mult ora de culcare și copiii știau că, mai devreme sau mai tîrziu, adulții își vor abandona totuși conversațiile și în aerul nopții vor începe să răsune nume: Charlie! Harriet! Toby! Kate! Peter!

Uneori, cînd strigătele adulților nu răzbăteau pînă la copiii de la celălalt capăt al plajei, o trimiteau pe Gwendoline. Ea era sora mai mare a trei copii din Gașca de pe Plajă. Pentru că în căsuța lor nu era suficient loc, Gwendoline stătea cu familia Fortune. Avea camera lîngă a lui Peter. Părea atît de tristă, atît de pierdută în propriile gînduri! Era matură – unii spuneau că avea chiar nouăsprezece ani – și stătea tot timpul cu adulții, deși nu lua parte la discuțiile lor. Era studentă la Medicină și se pregătea pentru un examen important. Peter se gîndea mult la ea, deși nu-i era clar de ce. Gwendoline avea ochii verzi și părul atît de roșcat, că părea aproape portocaliu. Uneori se uita îndelung la Peter, dar nu-i vorbea decît rareori.

Cînd venea să-i culeagă pe copii, traversa plaja agale, desculță și în niște pantaloni scurți zdrențuiți, iar privirea nu și-o ridica decît

atunci cînd ajungea la ei. Vorbea cu o voce înceată, tristă, melodioasă – „Haideți, trupă. La culcare!“ –, și apoi, fără să le aștepte protestele sau să repete, se întorcea și se îndepărta, împrăștiind nisipul cu picioarele. Era oare tristă pentru că era adultă și nu-i plăcea? Greu de spus.

În vara petrecută în Cornwall în cel de-al doisprezecelea an de viață, Peter a început să observe cît de diferită era lumea adulților de cea a copiilor. Nu puteai să spui că părinții nu se distrează. Se duceau să înoate, dar niciodată mai mult de douăzeci de minute. Le plăcea să joace cîte o partidă de volei, dar numai pentru vreo jumătate de oră. Cîteodată puteau fi convinși să se joace de-a v-ați ascunselea sau leapșa ori să construiască un castel uriaș de nisip, dar acestea erau ocazii speciale. Adevărul e că pe plajă, atunci cînd aveau ocazia, toți adulții preferau să se cufunde într-una din următoarele activități: să stea la taclale, să citească ziare și cărți sau să moțăie. Singura lor formă de exercițiu fizic (dacă poate fi numit astfel) o constituiau plimbările lungi și plicticoase, care nu erau de fapt decît o scuză pentru

și mai multă trăncăneală. Pe plajă se uitau deseori la ceas și, cu mult înainte să i se facă foame cuiva, începeau să-și spună unii altora că era timpul să se gîndească la prînz sau cină.

Își inventau drumuri: la meșterul care locuia cam la opt sute de metri, la service-ul din sat sau în orășelul din apropiere, la cumpărături. Cînd se întorceau, se plîngeau de traficul de vacanță, deși, evident, *ei* erau traficul de vacanță. Acești adulți fără astîmpăr mergeau întruna la cabina telefonică de la capătul aleii, ca să sune la rude, la serviciu sau la copiii lor mai mari. Peter observă că majoritatea adulților nu puteau să-și înceapă ziua fericiți pînă nu se duceau cu mașina să-și găsească un ziar – ziarul potrivit. Alții nu rezistau toată ziua fără țigări. Altora le trebuia bere. Alții nu se descurcau fără cafea. Unii nu-și puteau citi ziarul fără o țigară *și* o cafea. Adulții pocneau veșnic din degete și gemeau fiindcă unul din ei se întorsese din oraș și uitase ceva. Tot timpul le lipsea cîte ceva și își promiteau să cumpere mîine – încă un scaun pliant, șampon, usturoi, ochelari de soare, cîrlige de rufe –, ca și cînd nu te puteai bucura de

vacanță, nu puteai nici măcar s-o începi pînă nu adunai toate aceste obiecte inutile. Însă Gwendoline era altfel. Ea pur și simplu stătea ziua întreagă pe scaun și citea.

În tot acest timp Peter și prietenii lui nu știau niciodată ce zi a săptămînii sau ce oră a zilei este. Alergau pe plajă încoace și încolo, urmărindu-se, ascunzîndu-se, războindu-se, invadînd, jucîndu-se de-a pirații sau de-a extratereștrii. Construiau în nisip diguri, canale, fortărețe, ba chiar și o grădină zoologică marină, pe care au populat-o cu crabi și creveți. Peter și ceilalți copii inventau povești despre care spuneau că sînt adevărate, ca să-i înspăimînte pe cei mici. Cu monștri acvatici cu tentacule, care ieșeau tîrîndu-se din valuri, apucau copiii de glezne și îi tîrau în adîncuri. Sau cu nebunul cu păr de alge, care trăia în peșteră și îi transforma pe copii în homari. Peter punea atîta suflet în aceste povești, încît se trezea el însuși că n-avea chef să intre singur în peșteră și că se cutremura în apă cînd cîte-o șuviță de alge îi trecea peste picioare.

Uneori Gașca de pe Plajă rătăcea pe uscat, prin livadă, unde-și făcea o tabără. Sau fugea

de-a lungul șinelor de tren către tunelul interzis. În scînduri exista o spărtură și ei se provocau unii pe alții să se strecoare înăuntru, în beznă. Apa picura cu ecouri dogite, plescăind înfricoșător. Auzeau ceva fugind și își închipuiau că sînt șobolani, și întotdeauna adia o briză umedă, rece și întunecată, despre care una din fete a zis că e respirație de vrăjitoare. N-a crezut-o nimeni, dar nici n-a mai îndrăznit nimeni să se afunde mai mult de cîțiva pași în peșteră.

Aceste zile de vară începeau devreme și se sfîrșeau tîrziu. Uneori, cînd se culca, Peter încerca să-și aducă aminte cum începuse ziua. Întîmplările dimineții păreau să fi avut loc cu săptămîni în urmă. Existau seri cînd adormea chiar în timp ce se străduia să-și amintească începutul zilei.

Într-o seară, după cină, Peter începu să se certe cu unul din ceilalți băieți, pe care-l chema Henry. Neînțelegerea începuse de la o ciocolată, dar gîlceava se transformă rapid într-un potop de insulte. În mod ciudat, toți ceilalți copii – bineînțeles, cu excepția lui Kate –, îi luară partea lui Henry. Peter aruncă

ciocolata pe jos, în nisip, și plecă de unul singur. Kate intră în casă după un plasture pentru o tăietură de la picior. Restul grupului o porni de-a lungul țărmului. Peter se întoarse și îi privi cum se îndepărtează. Auzi rîsete. Poate că vorbeau despre el. Pe măsură ce grupul se distanța înspre asfințit, nu-i mai putu vedea pe fiecare în parte, ci doar ca pe o masă amorfă, care se întindea încoace și încolo. Probabil că uitaseră cu totul de el și începuseră un joc nou.

Peter stătu mai departe cu spatele la ocean. Un vînt rece, stîrnit brusc, îl făcu să tremure. Se uită spre căsuțe. Desluși murmurul înfundat al conversației adulților, zgomotul unei sticle de vin care tocmai era destupată, rîsul melodios al unei femei – poate chiar mama lui. În acea seară de august, cum stătea acolo, între cele două grupuri și cu oceanul lipăindu-i la picioare, Peter își dădu dintr-odată seama de ceva foarte evident și teribil: într-o bună zi va trebui să părăsească trupa care alerga liberă încoace și încolo pe plajă și se va vedea nevoit să se alăture grupului care ședea și vorbea. Era greu de crezut, dar știa că e adevărat. Îl

vor interesa alte lucruri: serviciul, banii, impozitele, carnetele de cecuri, cheile, cafeaua, precum și să discute și să stea, să stea așa, la infinit.

Cu aceste gînduri s-a dus în seara aceea la culcare. Și nu erau neapărat gînduri fericite. Cum să-l facă fericit ideea de a-și petrece viața stînd pe scaun și discutînd? Sau rezolvînd treburi și mergînd la serviciu? Un viitor în care n-o să se mai joace, în care n-o să se mai distreze niciodată *cu adevărat*. Într-o bună zi va fi o persoană complet diferită. Avea să i se întîmple atît de încet, încît nici nu va observa, iar cînd transformarea va fi completă, sinele lui nemaipomenit și jucăuș de la unsprezece ani va fi la fel de departe, la fel de ciudat și de greu de înțeles cum îi păreau lui acum adulții. Și, cu aceste gînduri triste, adormi.

În dimineața următoare Peter Fortune se trezi din niște vise zbuciumate și se pomeni transformat într-o persoană uriașă, într-un adult. Încercă să-și miște brațele și picioarele, dar îi erau grele și efortul era prea mare pentru

acea oră matinală. Așa că rămase nemișcat, ascultă păsările de afară și se uită în jurul lui. Camera era aceeași, dar părea mult mai mică. Gura îi era uscată, îl durea capul și se simțea ușor amețit. Avea dureri cînd clipea. Își dădu seama că noaptea trecută băuse prea mult vin. Probabil că și mîncase prea mult, pentru că simțea o strîngere în stomac. Și vorbise prea mult, pentru că îl durea gîtul.

Gemu și se întoarse pe spate. Făcu un efort uriaș și reuși să ridice brațul și să-și ducă mîna la față, ca să se poată freca la ochi. Pielea de pe maxilar îi scîrțîi ca șmirghelul de cum o atinse. Înainte de orice, trebuia să se scoale și să se bărbierească. Și trebuia să se miște mai repede, pentru că avea lucruri de făcut, treburi de rezolvat, sarcini de îndeplinit. Dar înainte să se poată urni, îl surprinse imaginea propriei mîini. Era acoperită cu un păr des, negru și ondulat! Se holbă la chestia asta mare și umflată, cu degetele ca niște cîrnați, și începu să rîdă. Pînă și pe încheieturi îi creștea păr. Cu cît se uita mai mult la ea, cu atît semăna mai tare cu o perie de toaletă, mai ales cînd își încleșta pumnul.

Se ridică și se așeză pe marginea patului. Era în pielea goală. Trupul îi era pietros, osos și păros, cu mușchi noi pe brațe și pe picioare. Cînd se ridică în cele din urmă în picioare, aproape că-și sparse capul de una din grinzile din mansardă. „Ce ridic…“ începu el să spună, dar propria lui voce îl ului. Suna ca o combinație între o mașină de tuns iarba și un corn de ceață. Trebuie să mă spăl pe dinți și să fac o gargară, se gîndi el. Se îndreptă spre chiuvetă și podelele scîrțîiră sub greutatea lui. Genunchii îi erau mai groși și mai țepeni. Cînd ajunse la chiuvetă, trebui să se țină de ea în timp ce-și examină fața în oglindă. Masca de țepi negri îi dădea senzația că din oglindă îi întoarce privirea o maimuță.

Își dădu seama că știe exact cum să se bărbierească. Îl urmărise destul de des pe tatăl lui. Odată bărbierită, fața îi semănă mai mult cu a lui. De fapt arăta chiar mai bine, mai puțin rotofeie decît cea de la unsprezece ani, cu un maxilar impunător și o privire îndrăzneață. Foarte chipeș, se gîndi el.

Își puse hainele, care îi zăceau pe un scaun, și se duse jos. Toți vor fi șocați cînd vor vedea

că am crescut peste noapte cu zece ani și treizeci de centimetri, se gîndi el. Dar dintre cei trei adulți tolăniți la masă, numai Gwendoline îl străfulgeră rapid cu ochii ei verzi și strălucitori, după care se uită în altă parte. Părinții lui mormăiră doar „'Neața" și continuară să-și citează ziarele. Peter avea o senzație ciudată în stomac. Își turnă cafea, luă ziarul care stătea împăturit lîngă farfuria lui și se uită rapid peste prima pagină. O grevă, un scandal legat de arme și o întîlnire a liderilor cîtorva țări importante. Descoperi că știe numele tuturor președinților și miniștrilor, precum și biografiile lor și ce urmăreau. Stomacul tot ciudat și-l simțea. Sorbi din cafea. Avea un gust groaznic, de carton ars, mărunțit și fiert în apă cu săpun. Continuă totuși să o bea, fiindcă nu voia să creadă cineva că de fapt are unsprezece ani.

Peter își termină pîinea prăjită și se ridică. Se uită pe geam și văzu Gașca de pe Plajă alergînd de-a lungul țărmului, către peșteră. Cîtă risipă de energie – și încă atît de devreme!

— Mă duc să telefonez la serviciu, îi informă Peter pe ceilalți cu un aer important. După aceea merg la o plimbare.

Exista ceva mai plictisitor și mai adult decît o plimbare? Tatăl lui mormăi ceva, mama lui zise „Bine“, iar Gwendoline se uită în farfurie.

În hol formă numărul asistentei lui de la laboratorul din Londra. Toți inventatorii au măcar o asistentă.

— Ce progrese ați mai făcut cu aparatul antigravitație? întrebă Peter. Ați primit ultimele schițe pe care vi le-am trimis?

— Schițele au lămurit totul, spuse asistenta. Am făcut schimbările pe care le-ați sugerat, apoi am pornit aparatul timp de cinci secunde. Toate lucrurile din încăpere au început să plutească, exact așa cum ați prevăzut. Înainte să mai încercăm, va trebui să prindem mesele și scaunele în șuruburi de podea.

— Nu vreau să mai încercați pînă nu mă întorc din vacanță, zise Peter. Vreau să văd cu ochii mei. Revin la sfîrșitul săptămînii.

După ce termină convorbirea, ieși în livadă și se opri lîngă pîrîu. Era o zi frumoasă. Apa care curgea pe sub podețul de lemn susura fermecător, iar el era încîntat de noua sa invenție. Însă, din cine știe ce motiv, n-avea chef să se îndepărteze de casă. Auzi un zgomot în

spatele lui și se întoarse. Gwendoline stătea în pragul ușii și îl privea. Peter simți din nou strîngerea aceea în stomac. Era o senzație rece, de leșin. Simți cum i se înmoaie puțin genunchii. Gwendoline își sprijini brațul de marginea vechiului butoi cu apă de ploaie de lîngă ușa din față. Lumina soarelui de dimineață, frîntă de frunzele merilor, îi juca pe umeri și prin păr. În toți cei douăzeci și unu de ani de viață ai săi, Peter nu văzuse niciodată ceva atît de... ei bine, atît de perfect, delicios, minunat, frumos… Nu exista nici un cuvînt potrivit pentru ceea ce vedea. Ochii ei verzi erau pironiți într-ai lui.

— Ziceai că te duci la o plimbare, spuse ea molcom.

Peter nu era sigur că va fi în stare să vorbească. Își drese glasul.

— Da. Vrei să vii și tu?

O porniră prin livadă către drumeagul pavat cu zgură pe unde trecuse cîndva calea ferată. Vorbiră tot felul de fleacuri – vacanța, vremea, știrile din ziar... orice, numai să nu vorbească despre ei. În timp ce mergeau, ea își strecură mîna rece și fină într-a lui. Peter se gîndi cu

toată seriozitatea că s-ar putea să-și ia zborul pînă în vîrful copacilor. Auzise el despre băieți și fete, despre bărbați și femei, că se îndrăgosteau și îi apuca nebunia, dar întotdeauna își închipuise că lumea exagerează. În fond, cît de tare putea să-ți placă de cineva cu adevărat? Iar în filme scenele alea care trebuiau să existe tot timpul și în care eroul și eroina întrerupeau o vreme acțiunea ca să devină melodramatici, să se privească în ochi și să se sărute – scenele alea i se păruseră întotdeauna o pierdere ridicolă de vreme, care nu făcea altceva decît să oprească intriga minute în șir. Și-acum iată-l cum se topea la simpla atingere a mîinii lui Gwendoline și cum voia să strige, să urle de bucurie!

Ajunseră la tunel și, fără să se oprească din conversație, trecură prin spărtura din scînduri și intrară în bezna rece și încețoșată. Înaintau ținîndu-se strîns și chicoteau cînd pășeau prin bălți. Tunelul nu era foarte lung. Se vedea deja ieșirea, ce strălucea ca o stea roz. Se opriră la jumătatea drumului. Stăteau foarte aproape unul de altul. Brațele și fețele lor mai păstrau încă fierbințeala soarelui. Stăteau foarte aproape

și, în zgomotul animăluțelor ce fugeau și a apei ce picura în bălți, se sărutară. Peter își dădu seama că niciodată în anii copilăriei lui fericite, nici măcar în momentele ei cele mai extraordinare, cum ar fi joaca de seară cu Gașca de pe Plajă, nu făcuse ceva mai plăcut, mai senzațional și mai ciudat decît acest sărut dat lui Gwendoline în tunelul de cale ferată.

Cînd o porniră din nou către lumină, ea îi povesti cum într-o bună zi va deveni medic și om de știință și va lucra să descopere tratamente noi pentru bolile incurabile. Ieșiră la soare, clipind din ochi, și își găsiră un loc sub copaci, unde niște flori albastre creșteau pe tulpini subțiri, mlădioase. Se întinseră pe spate în iarba înaltă, unul lîngă altul, cu ochii închiși și înconjurați de murmurul insectelor. El îi povesti despre invenția lui, aparatul antigravitație. Puteau să pornească în curînd la drum, să urce în mașina lui decapotabilă verde, cu două uși, și să meargă spre Londra pe drumurile înguste din Cornwall și Devon. Pe drum se vor opri la un restaurant și vor comanda spumă de ciocolată, înghețată și găleți de limonadă. La miezul nopții vor ajunge în fața

clădirii. Vor urca în lift. El va descuia laboratorul și-i va arăta aparatul, cu cadranele și luminițele sale strălucind cald. Va trage maneta și vor sălta și se vor rostogoli împreună în aer, împreună cu mesele și scaunele…

Probabil că ațipise în iarbă în timp ce-i spunea toate astea. Mașina sport, se gîndi el somnoros, spuma de ciocolată, miezul nopții, culcatul tîrziu și Gwendoline… Acesta a fost momentul în care și-a dat seama că nu se uita la cer, ci la tavanul dormitorului. Se dădu jos din pat și se duse la fereastra care dădea spre plajă. În depărtare se zărea Gașca. Oceanul era la reflux și bălțile așteptau printre stînci. Își puse pantalonii scurți și un tricou și coborî repede. Era tîrziu: toată lumea terminase demult micul dejun. Înghiți pe nerăsuflate un pahar cu suc de portocale, luă o chiflă și fugi afară. Traversă grădinița din spate și ajunse pe plajă. Nisipul se simțea deja fierbinte sub tălpi și părinții săi, împreună cu prietenii lor, erau de-acum instalați comod, cu cărți, șezlonguri și umbrele.

Mama sa flutură mîna spre el.

— Ai dormit zdravăn. Aveai nevoie de-un somn bun.

Prietenii îl zăriră și-l chemară:

— Peter, Peter, vino să vezi ceva!

El o luă la goană încîntat, pornind spre ei, și trebuie să fi fost pe la jumătatea drumului cînd se opri și se întoarse, ca să le mai arunce o privire adulților. Se aplecau unii spre alții sub umbrele și sporovăiau. De-acum avea alte sentimente față de ei. Știau și le plăceau lucruri care pentru el de-abia începeau să se distingă, ca niște siluete în ceață. Pînă la urmă, îl mai așteptau și alte aventuri.

Gwendoline stătea deoparte, ca de obicei, cu cărțile și hîrtiile ei, învățînd pentru examen. Îl zări și ridică mîna. Își aranjase pur și simplu ochelarii de soare sau îi făcuse un semn? Nu va ști niciodată.

Se întoarse cu fața spre ocean. Era strălucitor pînă departe, la orizont. Se întindea în fața lui, imens și misterios. Unul după altul, valurile nesfîrșite veneau rostogolindu-se și se spărgeau de țărm, iar Peter se gîndi că seamănă cu toate ideile și fanteziile pe care le va avea el în viață.

Își auzi numele strigat din nou. Sora lui, Kate, țopăia și dansa pe nisipul ud.

— Am găsit o comoară, Peter!

În spatele ei, Harriet stătea într-un picior, cu mîinile în șolduri, și desena un cerc în nisip cu degetul mare de la picior. Toby, Charlie și cei mici se îmbrînceau, înghesuindu-se să sară cu rîndul de pe o stîncă într-o baltă cu apă de mare. Iar dincolo de toată această agitație umană, oceanul sălta, se retrăgea și se prelingea, căci nimic nu se putea opri în loc – nici oamenii, nici apa, nici timpul.

— Comoara! îl chemă iarăși Kate.

— Vin! strigă Peter. Vin acum!

Și o luă la fugă către malul apei.

Se simți sprinten, imponderabil. Abia atingea nisipul. Acuși îmi iau zborul, se gîndi el. Oare visa sau chiar zbura?

Cuprins

În seria JUNIOR

au apărut:

Philippa Gregory, *Copilul zînelor*
Per Olof Ekström, *N-a dansat decît o vară*
Ian McEwan, *Visătorul*

în pregătire:

James Bowen, *Un motan pe nume Bob*

www.polirom.ro

Redactor: Radu Pavel Gheo
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Bun de tipar: august 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Str. Bucium nr. 34 Iaşi
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA